C/2024/6789

13.11.2024

COMUNICARE A COMISIEI

DOCUMENT DE ORIENTARE ([1])

pentru Regulamentul (UE) 2023/1115 privind produsele care nu implică defrișări ([2])

(C/2024/6789)

Cuprins

Pagină

1. DEFINIȚIILE TERMENILOR „INTRODUCERE PE PIAȚĂ”, „PUNERE LA DISPOZIȚIE PE PIAȚĂ” ȘI „EXPORT” 2
a) Introducerea pe piață 3
b) Punerea la dispoziție pe piață 3
c) Exportul 4
2. DEFINIȚIA TERMENULUI „OPERATOR” 4
3. DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE ȘI CALENDARUL DE APLICARE 5
4. DILIGENȚA NECESARĂ ȘI DEFINIȚIA TERMENULUI „RISC NEGLIJABIL” 6
a) Evaluarea riscurilor 7
b) Riscul neglijabil 8
c) Rolul comercianților din categoria IMM-urilor și al comercianților care nu sunt IMM-uri 9
d) Interacțiunea cu Directiva privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor 9
5. CLARIFICAREA „COMPLEXITĂȚII LANȚULUI DE APROVIZIONARE” 9
6. LEGALITATE 10
a) Legislația relevantă a țării de producție 10
b) Diligența necesară în ceea ce privește legalitatea 12
7. DOMENIUL DE APLICARE AL PRODUSELOR 13
a) Clarificare – Ambalaje și materiale de ambalare 13
b) Clarificare – Deșeuri și produse recuperate 14
8. ÎNTREȚINEREA PERIODICĂ A UNUI SISTEM DUE DILIGENCE 15
9. PRODUSE COMPUSE 16
a) Cerințe în materie de informare 16
b) Diligența necesară pentru produsele compuse: utilizarea declarațiilor existente privind diligența necesară 17
10. ROLUL CERTIFICĂRILOR ȘI AL SISTEMELOR DE VERIFICARE DE CĂTRE PĂRȚI TERȚE ÎN EVALUAREA RISCURILOR ȘI ÎN ATENUAREA RISCURILOR 18
a) Rolul certificărilor și al sistemelor de verificare de către părți terțe 19
b) Informații generale 21
11. UTILIZAREA AGRICOLĂ 22
1. Introducere 22
2. Clarificarea conversiei pădurii în terenuri al căror scop nu este utilizarea agricolă 23
3. Definiția termenului „pădure” 23

([1]) Nicio dispoziție din prezentul document de orientare nu înlocuiește și nici nu substituie trimiterea directă la instrumentele descrise, iar Comisia nu își asumă nicio răspundere pentru pierderile sau daunele cauzate de erori sau pentru declarațiile făcute în cadrul acestuia. Doar Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate pronunța hotărâri definitive cu privire la interpretarea regulamentului.

([2]) JO L 150, 9.6.2023, p. 206. ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1115/oj.

4. Definiția termenului „utilizare agricolă” și excepțiile aferente 24

a) Clarificarea scopurilor agricole 24

b) Clarificarea utilizării predominante a terenurilor 26

c) Definiția termenului „plantație agricolă” 26

d) Clarificarea sintagmei „sistem agroforestier” 27

5. Clarificarea utilizării terenurilor în cazul mai multor tipuri de utilizare a terenurilor în aceeași zonă și al utilizării registrelor funciare și a hărților cadastrale 27

ANEXA I 34

ANEXA II 41

INTRODUCERE

În conformitate cu articolul 15 alineatul (5) din Regulamentul (UE) 2023/1115 privind punerea la dispoziție pe piața Uniunii și exportul din Uniune a anumitor produse de bază și produse asociate cu defrișările și degradarea pădurilor și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 (denumit în continuare „RDUE”), Comisia poate elabora orientări pentru a facilita punerea în aplicare armonizată a regulamentului.

Prezentul document de orientare nu este obligatoriu din punct de vedere juridic; unicul său scop este de a furniza informații cu privire la anumite aspecte ale RDUE. Acesta nu înlocuiește, nu completează și nu modifică dispozițiile RDUE, care stabilește obligațiile legale. Prezentul document de orientare nu ar trebui să fie tratat separat; acesta trebuie utilizat în coroborare cu legislația și nu ca referință de sine stătătoare.

Prezentul document de orientare este însă un material de referință util pentru orice persoană care trebuie să respecte RDUE, deoarece clarifică și mai mult părțile specifice ale textului legislativ, ceea ce înseamnă că poate ghida operatorii și comercianții. De asemenea, acesta poate ghida autoritățile naționale competente și organismele de aplicare a legii, precum și instanțele naționale în procesul de punere în aplicare și de asigurare a respectării RDUE.

Aspectele abordate în prezentul document au fost discutate și dezvoltate în cooperare cu reprezentanții desemnați ai statelor membre. Alte aspecte pot fi abordate odată ce există mai multă experiență în aplicarea RDUE și, în acest caz, documentul de orientare va fi revizuit în consecință.

Pentru toate aspectele abordate în prezentul document de orientare, ar trebui remarcat faptul că, în conformitate cu considerentul 43, definițiile regulamentului se întemeiază pe activitatea Organizației Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO), a Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC), a Programului Națiunilor Unite pentru Mediu (UNEP) și a Uniunii Internaționale pentru Conservarea Naturii (UICN).

Principiul proporționalității este unul dintre principiile generale ale dreptului Uniunii care se aplică interpretării și asigurării respectării legislației Uniunii ([3]). Responsabilitatea pentru asigurarea respectării dispozițiilor le revine statelor membre.

1. DEFINIȚIILE TERMENILOR „INTRODUCERE PE PIAȚĂ”, „PUNERE LA DISPOZIȚIE PE PIAȚĂ” ȘI „EXPORT”

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 2 – Definiții*

Obligațiile operatorilor care se aplică în temeiul articolului 4 intervin atunci când produsele relevante sunt destinate să fie „introduse pe piață” sau „exportate” sau sunt „introduse pe piață” sau „exportate”. Obligațiile comercianților care se aplică în temeiul articolului 5 intervin atunci când produsele de bază relevante sau produsele relevante sunt destinate să fie „puse la dispoziție pe piață” sau sunt „puse la dispoziție pe piață” [a se vedea, de asemenea, capitolul 4 litera (c) din prezentul document de orientare].

([3]) Pentru detalii suplimentare privind punerea în aplicare, vă rugăm să consultați și întrebările frecvente, care sunt disponibile aici: Punerea în aplicare a Regulamentului privind defrișările – Comisia Europeană (europa.eu).

În anexa I la prezentul document de orientare se furnizează o prezentare generală a scenariilor, care explică obligațiile ce le revin operatorilor și comercianților din categoria IMM-urilor și celor care nu sunt IMM-uri atunci când introduc sau pun la dispoziție produse relevante pe piața Uniunii sau atunci când exportă astfel de produse de pe piața Uniunii. Scenariile respective demonstrează, de asemenea, modificările obligațiilor pentru operatorii din categoria IMM-urilor din avalul lanțului de aprovizionare [articolul 4 alineatul (8)] și pentru operatorii și comercianții care nu sunt IMM-uri [articolul 4 alineatul (9)].

a) *Introducerea pe piață*

Potrivit articolului 2 punctul 16, un produs de bază relevant sau un produs relevant este „introdus pe piață” dacă este pus la dispoziție **pentru prima oară** pe piața Uniunii. Prezentul document nu se referă la produsele de bază relevante sau produsele relevante care au fost deja introduse pe piața Uniunii. Conceptul de „introducere pe piață” se referă la fiecare produs de bază relevant sau la fiecare produs relevant în parte și nu la un tip de produs, indiferent dacă acesta a fost fabricat ca unitate individuală sau în serie.

b) *Punerea la dispoziție pe piață*

Potrivit articolului 2 punctul 18, un produs relevant este „pus la dispoziție pe piață” dacă este **furnizat**:

— **pentru distribuție, consum sau utilizare pe piața Uniunii** – ceea ce înseamnă că produsul relevant sau produsul de bază relevant trebuie să fie prezent fizic în UE, fie recoltat, fie obținut în UE ori importat în UE și plasat sub regimul vamal de „punere în liberă circulație”. În ceea ce privește produsele relevante importate în UE, acestea nu dobândesc statutul de „mărfuri unionale” înainte de a fi fost introduse pe teritoriul vamal al Uniunii și puse în liberă circulație de către autoritățile vamale. Produsele relevante plasate sub alte regimuri vamale decât „punerea în liberă circulație” (de exemplu, regimurile de antrepozitare vamală, perfecționare activă, admitere temporară, tranzit) nu sunt considerate a fi introduse pe piață în temeiul RDUE; ***și***

— **în cursul unei activități comerciale** – ceea ce înseamnă o activitate care se desfășoară într-un context comercial. Activitățile comerciale pot fi efectuate în schimbul unei plăți sau gratuit. Atât furnizarea de produse către consumatorii necomerciali, cât și activitățile care nu se efectuează în schimbul unei plăți intră în domeniul de aplicare al RDUE (de exemplu, pentru activități de donare sau *pro bono*). Regulamentul nu impune cerințe consumatorilor necomerciali, deoarece uzul și consumul personal nu intră în domeniul de aplicare al RDUE.

Prin urmare, „**punerea la dispoziție pe piață**” ar trebui înțeleasă ca având loc atunci când un comerciant furnizează produse relevante pe piața Uniunii atât (i) pentru distribuție, consum sau utilizare, cât și (ii) în cursul activității sale comerciale.

Prin urmare, „**introducerea pe piață**” ar trebui înțeleasă ca având loc atunci când un operator pune la dispoziție un produs relevant pe piața Uniunii (i) pentru distribuție, consum sau utilizare, (ii) pentru prima oară și (iii) în cursul activității sale comerciale.

Definițiile combinate ale termenilor „operator” (articolul 2 punctul 15 din RDUE) și „în cursul unei activități comerciale” (articolul 2 punctul 19 din RDUE) implică faptul că orice persoană care introduce pe piață un produs relevant:

(a) în scopul distribuirii către consumatori comerciali sau necomerciali, adică, de exemplu, în scopul vânzării sau gratuit (de exemplu, ca eșantion);

(b) în scopul prelucrării sau

(c) în scopul utilizării în cadrul propriei activități

va face obiectul cerințelor privind diligența necesară și trebuie să prezinte o declarație privind diligența necesară, cu excepția cazului în care se aplică o procedură simplificată [a se vedea articolul 4 alineatele (8) și (9) din RDUE].

Prin urmare, termenul „**produse relevante care intră pe piață**” ar trebui înțeles ca produse relevante care sunt simultan:

— declarate ca fiind plasate sub regimul vamal de „punere în liberă circulație” și destinate introducerii pe piața Uniunii, numai produsele puse în liberă circulație de către autoritățile vamale fiind considerate ca fiind introduse pe piața Uniunii, alte regimuri vamale decât „punerea în liberă circulație” (de exemplu, regimurile de antrepozitare vamală, perfecționare activă, admitere temporară etc.) neintrând în domeniul de aplicare al RDUE și

— care nu sunt destinate direct uzului sau consumului personal pe teritoriul vamal al Uniunii, produsele destinate uzului sau consumului personal (de exemplu, prin aducerea unor astfel de produse dintr-o călătorie din afara UE pentru uz sau consum personal) nefăcând obiectul RDUE.

c) *Exportul*

Potrivit articolului 2 punctul 37, „export” înseamnă regimul vamal de export, astfel cum este prevăzut la articolul 269 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 ([4]), și se referă la mărfurile unionale care urmează să fie scoase de pe teritoriul vamal al Uniunii.

Articolul 269 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 prevede că regimul de export nu se aplică: (a) mărfurilor plasate sub regimul de perfecționare pasivă; (b) mărfurilor scoase de pe teritoriul vamal al Uniunii după ce au fost plasate sub regimul de destinație finală; (c) mărfurilor livrate, scutite de TVA sau accize, pentru aprovizionarea aeronavelor sau navelor, indiferent de destinația acestora, pentru care se cere dovada unei astfel de livrări; (d) mărfurilor plasate sub regimul de tranzit intern; (e) mărfurilor scoase temporar de pe teritoriul vamal al Uniunii în conformitate cu articolul 155 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013.

Reexportul, astfel cum se prevede la articolul 270 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, nu intră în domeniul de aplicare al RDUE. În această privință, reexportul înseamnă că produsul de bază relevant sau produsul relevant nu a dobândit statutul de „marfă unională” și este scos de pe teritoriul vamal al Uniunii după depunerea, de exemplu, a declarației de reexport.

Prin urmare, termenul „produse relevante care ies de pe piață” ar trebui înțeles ca produse relevante care sunt declarate ca fiind plasate sub regimul vamal de „export” în cursul unei activități comerciale.

Produsul relevant își pierde statutul vamal de „marfă unională” atunci când este exportat de pe teritoriul vamal al Uniunii și, prin urmare, produsul relevant respectiv este considerat un produs nou atunci când ulterior intră din nou pe piața Uniunii, chiar dacă codul SA rămâne același.

Anexa I la prezentele orientări include exemple ale modului în care funcționează în practică interpretarea termenilor „introducere pe piață”, „punere la dispoziție” și „export”.

2. DEFINIȚIA TERMENULUI „OPERATOR”

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 2 punctul 15 – Definiții; articolul 7 – Introducerea pe piață de către operatori stabiliți în țări terțe*

Potrivit articolului 2 punctul 15, **operatorul** este o persoană fizică sau juridică *ce*:

— introduce produse relevante pe piață sau le exportă

— în cursul unei activități comerciale.

Pentru a face posibilă identificarea consecventă a operatorilor, se poate face distincție între rolurile acestora ținând seama de modul în care sunt introduse produsele lor relevante pe piața Uniunii, care variază în funcție locul în care sunt obținute, și anume în interiorul sau în afara UE.

— Pentru produsele relevante obținute în conformitate cu articolul 2 punctul 14 **pe teritoriul UE**, operatorul este, de regulă, persoana care le distribuie sau le utilizează în cursul activității comerciale odată ce au fost obținute; acesta poate fi producătorul sau fabricantul.

— O persoană care transformă un produs relevant într-un alt produs relevant (noul cod SA în conformitate cu anexa I la regulament) și îl introduce pe piață sau îl exportă de pe piață este un operator din avalul lanțului de aprovizionare.

— Pentru produsele de bază relevante sau produsele relevante obținute **în afara UE**:

  — operatorul este persoana care acționează în calitate de importator atunci când produsele de bază relevante sau produsele relevante sunt declarate ca fiind plasate sub regimul vamal de „punere în liberă circulație”. Importatorul este persoana indicată în elementul de date relevant din declarația vamală, după caz:

    — „importatorul” în elementul de date 13 04 000 000 [anexa B la Regulamentul delegat (UE) 2015/2446 ([5])];

([4]) Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO L 269, 10.10.2013, p. 1).

([5]) Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2446 din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii (JO L 343, 29.12.2015, p. 1).

— elementul de date DE 3/15 dintr-o versiune anterioară a modelului de date vamale al UE;

— „destinatarul” în caseta 8 din documentul administrativ unic.

— în cazul în care persoana care acționează în calitate de importator atunci când produsele de bază relevante sau produsele relevante sunt declarate ca fiind plasate sub regimul vamal de „punere în liberă circulație” nu este stabilită în UE, prima persoană fizică sau juridică ce pune la dispoziție pe piață produsele relevante este, de asemenea, considerată a fi un operator, și anume, deși nu este un operator în conformitate cu definiția prevăzută la articolul 2 punctul 15, aceasta este supusă obligațiilor unui operator. Această cerință se adaugă obligației normale a operatorului stabilit în afara Uniunii și vizează asigurarea faptului că există întotdeauna un singur actor responsabil stabilit în UE.

— Pentru produsele relevante **importate** în UE, definiția termenului „operator” este independentă de schimbarea proprietății asupra produsului și de alte acorduri contractuale. În cazul în care un produs intern este introdus pe piață, operatorul este, în mod normal, persoana care deține produsul de bază sau produsul la punctul de vânzare, însă acest lucru poate depinde de circumstanțele individuale ale acordului contractual.

— Pentru produsele relevante **exportate** din Uniune, operatorul este, de regulă, persoana care acționează în calitate de exportator atunci când produsele relevante sunt declarate ca fiind plasate sub regimul vamal de export. Exportatorul este persoana indicată în elementul de date relevant din declarația vamală, după caz:

— „exportatorul” în elementul de date 13 01 000 000 [anexa B la Regulamentul delegat (UE) 2015/2446];

— elementul de date DE 3/1 dintr-o versiune anterioară a modelului de date vamale al UE;

— „expeditorul/exportatorul” în caseta 2 din documentul administrativ unic.

Rolul operatorilor este explicat în detaliu cu ajutorul scenariilor cuprinse în anexa I la prezentul document de orientare.

3. DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE ȘI CALENDARUL DE APLICARE

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 1 alineatul (2) – Obiect și domeniu de aplicare; articolul 37 – Abrogare; articolul 38 – Intrarea în vigoare și data aplicării*

RDUE a intrat în vigoare la 29 iunie 2023. Majoritatea obligațiilor ce le revin operatorilor și comercianților, precum și autorităților competente, inclusiv cele prevăzute la articolele 3-13, la articolele 16-24 și la articolele 26, 31 și 32, se aplică de la **30 decembrie 2024**.

Pentru operatorii înființați ca **microîntreprinderi sau întreprinderi mici** până la 31 decembrie 2020 [în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2) din Directiva 2013/34/UE], obligațiile prevăzute la articolele 3-13, la articolele 16-24 și la articolele 26, 31 și 32 se aplică de la **30 iunie 2025**, cu excepția produselor care fac obiectul anexei la Regulamentul (UE) nr. 995/2010 de stabilire a obligațiilor care revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn ([6]) (Regulamentul UE privind lemnul). Aceasta înseamnă că există o **perioadă de tranziție** între data intrării în vigoare a regulamentului (29 iunie 2023) și data aplicării sale (30 decembrie 2024, amânată până la 30 iunie 2025 pentru întreprinderile mici sau microîntreprinderile înființate până la 31 decembrie 2020), care exonerează de la îndeplinirea principalelor obligații în temeiul RDUE operatorii și comercianții care introduc sau pun la dispoziție pe piața Uniunii sau exportă de pe piața Uniunii produse de bază relevante și produse relevante în perioada de tranziție.

Următoarele norme se aplică tuturor produselor de bază și produselor relevante asociate, **cu excepția lemnului și a produselor din lemn care fac obiectul anexei la Regulamentul UE privind lemnul**:

— în cazul în care un produs de bază relevant sau un produs relevant este introdus pe piață în cursul perioadei de tranziție care se aplică operatorului respectiv, obligațiile în temeiul RDUE nu se aplică operatorului în cauză;

([6]) JO L 295, 12.11.2010, p. 23, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2010/995/oj.

— în plus, niciun produs relevant care este introdus sau pus la dispoziție pe piață după data aplicării și care este obținut în întregime cu ajutorul produselor de bază sau al produselor introduse pe piață în cursul perioadei de tranziție nu va face obiectul obligațiilor prevăzute de RDUE. Aceasta înseamnă că amânarea datei aplicării pentru **operatorii care sunt întreprinderi mici și microîntreprinderi** (30 iunie 2025) va excepta, de asemenea, operatorii și comercianții mijlocii și mari din avalul lanțului de aprovizionare care comercializează aceste produse sau produsele lor derivate;

— în cazurile descrise mai sus, obligația operatorilor din avalul lanțului de aprovizionare (sau a comercianților care pun la dispoziție ulterior produsul relevant care a fost introdus pe piață în perioada de tranziție) se va limita la colectarea de dovezi suficient de concludente și verificabile pentru a dovedi că produsul relevant a fost introdus inițial pe piață înainte de data (amânată) a aplicării regulamentului;

— pentru **părțile unui produs derivat relevant** care au fost obținute împreună cu alte produse relevante introduse pe piață începând cu 30 decembrie 2024 (sau începând cu 30 iunie 2025 de către o microîntreprindere sau de către întreprinderile mici), operatorii din avalul lanțului de aprovizionare care introduc produsele pe piață și comercianții vor face obiectul obligațiilor standard prevăzute în regulament, fără a se ține seama de faptul că alte părți pot face obiectul perioadei de tranziție.

În conformitate cu **articolul 1 alineatul (2) din RDUE**, RDUE nu se aplică dacă produsele relevante au fost **obținute** înainte de 29 iunie 2023. Data și locul obținerii se referă la data și locul producției produsului de bază relevant, acest lucru fiind valabil atât pentru produsele de bază, cât și pentru produsele derivate. În majoritatea cazurilor, data producției va fi data recoltării produsului de bază, cu excepția **produselor de origine bovină**, caz în care data relevantă a obținerii este data nașterii bovinelor.

Pentru **lemn și produsele din lemn**, astfel cum sunt definite la articolul 2 litera (a) din Regulamentul UE privind lemnul, se aplică norme speciale, în temeiul articolului 37 alineatul (3) din RDUE:

— pentru lemnul și produsele din lemn obținute înainte de 29 iunie 2023 și:

  — introduse pe piață înainte de 30 decembrie 2024, aceste produse trebuie să respecte normele Regulamentului UE privind lemnul;

  — introduse pe piață de la 30 decembrie 2024 până la 31 decembrie 2027 – continuă să se aplice normele Regulamentului UE privind lemnul;

  — introduse pe piață începând cu 31 decembrie 2027, aceste produse trebuie să respecte articolul 3 din RDUE.

— pentru lemnul și produsele din lemn obținute de la 29 iunie 2023 până la 30 decembrie 2024 și:

  — introduse pe piață înainte de 30 decembrie 2024, aceste produse trebuie să respecte normele Regulamentului UE privind lemnul;

  — introduse pe piață începând cu 30 decembrie 2024, aceste produse trebuie să respecte normele RDUE.

— lemnul și produsele din lemn obținute începând cu 30 decembrie 2024 trebuie să respecte normele RDUE.

4. DILIGENȚA NECESARĂ ȘI DEFINIȚIA TERMENULUI „RISC NEGLIJABIL”

Legislația relevantă: ***RDUE – articolul 2 punctul 26 – Definiții; articolul 4 – Obligațiile operatorilor, articolul 8 – Diligența necesară; articolul 9 – Cerințe în materie de informare; articolul 10 – Evaluarea riscurilor***

Potrivit articolului 4 alineatul (1), operatorii exercită diligența necesară, în conformitate cu articolul 8, înainte de a introduce produse relevante pe piață sau înainte de a le exporta, pentru a dovedi că produsele relevante respectă articolul 3. În acest scop și în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) din RDUE, operatorii instituie și actualizează un cadru de proceduri și măsuri – un sistem due diligence – pentru a exercita diligența necesară în conformitate cu articolul 8 pentru a se asigura că produsele relevante pe care le introduc pe piață sau le exportă respectă articolul 3 din RDUE. Operatorii sunt responsabili pentru o examinare și o analiză aprofundată a propriilor activități comerciale, ceea ce impune colectarea de date relevante, analizarea acestora și, după caz, adoptarea unor măsuri de atenuare a riscurilor, cu excepția cazului în care riscul de neconformitate este evaluat ca fiind neglijabil. Între colectarea datelor, analiza riscurilor și atenuarea riscurilor trebuie să existe o legătură de cauzalitate, iar acestea trebuie să reflecte caracteristicile activităților comerciale ale operatorului și ale lanțurilor de aprovizionare.

Operatorii trebuie să specifice criteriile de evaluare a riscurilor, în conformitate cu articolul 10 alineatul (2), pe care le au în vedere în legătură cu produsele relevante pe care intenționează să le introducă pe piața Uniunii sau să le exporte de pe această piață. Prin urmare, criteriile de evaluare a riscurilor trebuie să fie adaptate la produsele relevante pe care operatorul intenționează să le introducă pe piață sau să le exporte de pe piață.

a) *Evaluarea riscurilor*

Cerințele privind diligența necesară prevăzute la articolul 8 impun operatorului:

— să colecteze informații, documente și date de la fiecare furnizor în parte cu privire la produsele relevante care fac obiectul RDUE (enumerate în anexa I) în temeiul articolelor 8 și 9;

— să verifice și să analizeze informațiile respective împreună cu alte informații contextuale și, pe această bază, să efectueze o evaluare a riscurilor în temeiul articolului 10 și

— să adopte măsuri de atenuare a riscurilor în temeiul articolului 11, cu excepția cazului în care, în urma evaluării riscurilor efectuate în conformitate cu articolul 10, se concluzionează că nu există niciun risc sau că există doar un risc neglijabil ca produsele relevante să fie neconforme.

Articolul 9 alineatul (1) precizează informațiile legate de produs care trebuie evaluate, acestea incluzând informații specifice produsului și lanțului său de aprovizionare. Articolul 10 alineatul (2) identifică informațiile contextuale suplimentare necesare pentru a evalua nivelul de risc, cum ar fi starea pădurilor în țara de producție.

În cazul în care produsele sunt fabricate cu produse de bază derivate din mai multe surse sau geolocalizări, este necesar să se evalueze riscul pentru fiecare sursă sau geolocalizare în parte.

Pe baza datelor colectate, trebuie realizate sarcini de analiză a riscurilor definite cu precizie și trebuie stabilite categoriile de risc, precum și măsurile necesare de atenuare a riscurilor aferente. Nivelul de risc nu poate fi evaluat decât de la caz la caz de către operatori, întrucât acesta depinde de o serie de factori.

Există diferite modalități de efectuare a evaluării riscurilor, însă operatorul trebuie să țină seama de criteriile enumerate la articolul 10 alineatul (2) pentru fiecare produs relevant. Aceasta ar trebui să includă următoarele întrebări și considerații:

— **Unde a fost obținut produsul?**

Care este nivelul de risc atribuit țării de producție sau unor părți ale acesteia, în conformitate cu articolul 29 ([7])? Care este rata suprafețelor împădurite și care este prevalența (rata) degradării pădurilor sau a defrișărilor în țara de producție sau în părți ale acesteia? Cât de mare este prevalența (rata) producției ilegale a produsului de bază relevant în țară/părți ale acesteia?

— **Care sunt riscurile specifice produsului?**

Există diferențe considerabile în ceea ce privește modul în care sunt obținute diferitele produse relevante enumerate în anexa I la RDUE, ceea ce va avea un impact asupra riscului de neconformitate. De exemplu, unele produse conțin materii prime obținute din sute de geolocalizări separate sau sunt supuse unor proceduri chimice sau fizice substanțiale în timpul procesului de fabricație.

— **Cât de complex este lanțul de aprovizionare?**

Pentru clarificarea conceptului de „complexitate a lanțului de aprovizionare”, a se vedea secțiunea 5.

— **Există indicii că o întreprindere din lanțul de aprovizionare este implicată în practici ilegale, defrișări sau degradarea pădurilor?**

Există un risc mai mare ca produsele de bază relevante sau produsele relevante achiziționate de la o întreprindere care a fost asociată cu practici ilegale, defrișări sau degradarea pădurilor să fie neconforme. S-au prezentat suspiciuni motivate cu privire la întreprinderile din lanțul de aprovizionare în temeiul articolului 31? Întreprinderile din cadrul lanțului de aprovizionare au încălcat legile relevante ([8]) și au fost sancționate de stat pentru încălcarea unor astfel de legi?

([7]) Trebui reținut faptul că, în cazul în care nu s-a atribuit niciun nivel de risc specific, se consideră că țările respective au un risc standard.
([8]) Cele privind practicile ilegale, defrișările și degradarea pădurilor.

— **Există informații suplimentare disponibile privind respectarea RDUE de către întreprinderile din cadrul lanțului de aprovizionare în sistemele de certificare sau în sistemele de verificare de către părți terțe?**

Pentru clarificarea rolului sistemelor de verificare de către părți terțe, a se vedea secțiunea 10.

— **Produsele relevante au fost obținute în conformitate cu legislația relevantă a țării de producție?**

Legislația relevantă a țării de producție este definită la articolul 2 punctul 40. Pentru informații suplimentare privind cerințele de legalitate, a se vedea secțiunea 6.

— **Există preocupări legate de țara de producție și de origine sau părți ale acesteia, cum ar fi nivelul corupției, prevalența falsificării documentelor și a datelor, lipsa aplicării legii, încălcările drepturilor internaționale ale omului, conflictele armate sau prezența sancțiunilor impuse de Consiliul de Securitate al ONU sau de Consiliul Uniunii Europene?**

Aceste preocupări ar putea submina fiabilitatea unora dintre documentele care demonstrează respectarea legislației aplicabile. Prin urmare, ar trebui să se aibă în vedere nivelul corupției din țară, indicii de risc comercial și alți indicatori relevanți de guvernanță.

— **Furnizorul a pus la dispoziție toate documentele care demonstrează respectarea legislației aplicabile și se poate face verificarea lor imediat?**

Dacă toate documentele relevante sunt pregătite și disponibile la cererea operatorilor, este mai probabil ca lanțul de aprovizionare să fie bine stabilit și ca furnizorul să cunoască cerințele RDUE.

b) *Riscul neglijabil*

Conceptul de risc neglijabil ar trebui înțeles în conformitate cu articolul 2 punctul 26, ceea ce înseamnă că, pe baza unei evaluări complete a informațiilor generale și specifice produsului în temeiul articolului 10 și, dacă este necesar, a aplicării măsurilor de atenuare adecvate în temeiul articolului 11, produsele de bază sau produsele nu prezintă *motive de îngrijorare* în sensul nerespectării articolului 3 litera (a) (nu implică defrișări) sau litera (b) (au fost obținute în mod legal, în conformitate cu legislația aplicabilă în țara de producție).

Lista criteriilor de evaluare a riscurilor de la articolul 10 alineatul (2) nu este exhaustivă; operatorii pot alege să aplice criterii suplimentare în cazul în care acestea ar contribui la stabilirea probabilității ca un produs de bază relevant sau un produs relevant să fi fost obținut în mod ilegal sau să fi implicat defrișări sau dacă acest lucru ar contribui la dovedirea obținerii legale a acestuia sau care să nu fi implicat defrișări.

În conformitate cu articolul 13, operatorii din categoria IMM-urilor și operatorii care nu sunt IMM care se aprovizionează din țări cu risc scăzut nu sunt obligați să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolul 10 și la articolul 11 pentru a atinge un risc neglijabil după ce s-au asigurat că toate produsele de bază relevante și produsele relevante pe care le introduc pe piață sau le exportă au fost obținute în țări sau părți ale acestora care au fost clasificate ca prezentând un risc scăzut în conformitate cu articolul 29 ([9]). Cu toate acestea, etapele descrise la articolele 10 și 11 se aplică în cazul în care un operator care se aprovizionează dintr-o țară cu risc scăzut obține orice informație care ar indica un risc de neconformitate sau de eludare sau acestuia i se aduce la cunoștință o astfel de informație – a se vedea articolul 13 alineatul (2).

Pentru operatorii care nu sunt IMM-uri din avalul unui lanț de aprovizionare, se poate aplica, de asemenea, procedura simplificată prevăzută la articolul 4 alineatul (9), ceea ce înseamnă că, în acest caz, operatorii care nu sunt IMM-uri trebuie doar să se asigure că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător în amonte. Este posibil ca asigurarea faptului că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător să nu implice neapărat obligația de a verifica în mod sistematic fiecare declarație privind diligența necesară depusă în amonte. De exemplu, operatorul care nu este IMM din aval ar putea verifica dacă operatorii din amonte dispun de un sistem due diligence operațional și actualizat, care să includă politici, verificări și proceduri adecvate și proporționale pentru a atenua și a gestiona în mod eficace riscurile de neconformitate a produselor relevante, pentru a se asigura că diligența necesară este exercitată în mod corespunzător și regulat.

([9]) În conformitate cu articolul 29 alineatul (2), Comisia va prezenta, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, o listă a țărilor sau a părților acestora care prezintă un risc scăzut sau ridicat.

În cazul în care, în urma exercițiului de evaluare a riscurilor și de atenuare a riscurilor, se concluzionează că oricare dintre criteriile de risc indică un nivel de risc care nu este neglijabil, atunci ar trebui să se considere că produsul prezintă un risc care nu este neglijabil și, prin urmare, operatorul nu îl introduce pe piața Uniunii sau nu îl exportă de pe piața Uniunii.

c) *Rolul comercianților din categoria IMM-urilor și al comercianților care nu sunt IMM-uri*

În conformitate cu articolul 2 punctul 17, comercianții sunt persoane din lanțul de aprovizionare, altele decât operatorii, care, în cursul unei activități comerciale, pun la dispoziție produse relevante pe piață.

Aplicabilitatea obligațiilor privind diligența necesară în cazul unui comerciant depinde de încadrarea sau neîncadrarea respectivului comerciant în categoria IMM-urilor, aspect care este stabilit în conformitate cu criteriile prevăzute la articolul 3 din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului – a se vedea articolul 2 punctul 30 din RDUE.

În cazul în care comerciantul nu este o IMM, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1), se aplică obligații și dispoziții pentru operatorii care nu sunt IMM-uri, ceea ce înseamnă că respectivul comerciant care nu este o IMM trebuie să se asigure că diligența necesară a fost exercitată în amonte (a se vedea subcapitolul anterior).

Pentru comercianții din categoria IMM-urilor, obligațiile aplicabile sunt prevăzute la articolul 5 alineatele (2)-(6) din regulament. Comercianții din categoria IMM-urilor pun la dispoziție pe piață produse relevante numai dacă dețin informațiile necesare în temeiul articolului 5 alineatul (3), în principal identitatea furnizorilor lor și a clienților lor corporativi și numerele de referință ale declarațiilor privind diligența necesară asociate produselor. Comercianții din categoria IMM-urilor nu trebuie să exercite diligența necesară și nu trebuie să se asigure că diligența necesară a fost exercitată în amonte. Obligația lor este de a menține trasabilitatea produselor relevante, ceea ce înseamnă că trebuie să colecteze și să păstreze informații, precum și să le pună la dispoziția autorităților competente, la cerere, pentru a demonstra conformitatea.

d) *Interacțiunea cu Directiva privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor*

Directiva (UE) 2024/1760 privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor ([10]) stabilește un cadru orizontal general pentru diligența necesară în materie de durabilitate pentru întreprinderile foarte mari din UE și din afara UE. RDUE oferă un cadru sectorial pentru defrișări în ceea ce privește anumite aspecte ale obligației privind diligența necesară pentru anumite produse. Directiva privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și RDUE au domenii de aplicare diferite, dar sunt complementare și ambele ar trebui aplicate în mod coerent pentru a asigura o diligență necesară eficace. În cazul în care normele specifice privind diligența necesară din cadrul RDUE intră în conflict cu normele generale ale Directivei privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor, dispozițiile RDUE, care este *lex specialis*, prevalează asupra normelor generale ale Directivei privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor (*lex generalis*) în ceea ce privește conflictul de legi, în măsura în care acestea prevăd obligații mai extinse sau mai specifice care urmăresc aceleași obiective. Această normă este prevăzută la articolul 1 alineatul (3) din Directiva privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și respectă principiile dreptului UE, care acordă prioritate *lex specialis* față de *lex generalis* în astfel de cazuri.

5. CLARIFICAREA „COMPLEXITĂȚII LANȚULUI DE APROVIZIONARE”

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 8 – Diligența necesară; articolul 9 – Cerințe în materie de informare; articolul 10 – Evaluarea riscurilor; articolul 11 – Atenuarea riscurilor*

„Complexitatea lanțului de aprovizionare relevant” figurează în mod explicit drept criteriu de evaluare a riscului la articolul 10 alineatul (2) litera (i) din RDUE și, prin urmare, prezintă relevanță pentru componenta de evaluare a riscurilor și de atenuare a riscurilor din cadrul obligației de exercitare a diligenței necesare. Acesta este unul dintre mai multe criterii ale componentei de evaluare a riscurilor și de atenuare a riscurilor din cadrul exercițiului de diligență necesară prevăzut la articolele 10 și 11.

Raționamentul care stă la baza acestui criteriu este acela că urmărirea produselor relevante până la țara de producție și parcelele de teren de unde au fost obținute produsele de bază relevante poate fi mai dificilă dacă lanțul de aprovizionare este complex, acesta fiind un factor asociat unui risc mai mare de neconformitate. Inconsecvența informațiilor și a datelor relevante și problemele legate de obținerea informațiilor necesare în orice punct al lanțului de aprovizionare pot crește riscul ca produse de bază sau produse neconforme să intre în lanțul de aprovizionare. Principalul considerent este măsura în care este posibilă urmărirea produselor de bază relevante dintr-un produs relevant până la parcelele de teren de pe care au fost obținute.

([10]) Directiva (UE) 2024/1760 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iunie 2024 privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 și a Regulamentului (UE) 2023/2859 (JO L, 2024/1760, 5.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj).

Riscul de neconformitate va crește dacă respectiva complexitate a lanțului de aprovizionare face dificilă identificarea informațiilor necesare în temeiul articolului 9 alineatul (1) și al articolului 10 alineatul (2) din RDUE. Existența unor etape neidentificate în lanțul de aprovizionare sau a oricărei alte constatări care indică neconformitatea poate conduce la concluzia că riscul nu este neglijabil.

Complexitatea lanțului de aprovizionare crește odată cu numărul de unități de prelucrare și intermediari între parcelele de teren din țara de producție și operator sau comerciant. Complexitatea poate crește, de asemenea, atunci când se utilizează mai multe produse relevante pentru fabricarea unui nou produs relevant sau dacă produsele de bază relevante provin din mai multe țări de producție. Pe de altă parte, este probabil ca exercițiul de diligență necesară să fie mai simplu în lanțurile scurte de aprovizionare, iar un lanț scurt de aprovizionare poate, în special în cazul procedurii simplificate privind diligența necesară în temeiul articolului 13, să fie unul dintre factorii care contribuie la demonstrarea faptului că există un risc neglijabil de eludare a regulamentului.

Pentru a evalua complexitatea lanțului de aprovizionare, operatorii și comercianții pot utiliza următoarea listă (neexhaustivă) de întrebări pentru produsele relevante care urmează să fie introduse sau puse la dispoziție pe piața Uniunii sau exportate de pe piața Uniunii:

— Au existat mai multe unități de prelucrare și/sau etape în lanțul de aprovizionare înainte ca un anumit produs relevant să fi fost introdus sau pus la dispoziție pe piața Uniunii sau exportat de pe piața Uniunii?

— Produsul relevant conține produse de bază relevante obținute din mai multe parcele și/sau țări de producție?

— Produsul relevant este un produs foarte prelucrat (care poate conține el însuși mai multe alte produse relevante)?

— Pentru lemn,

  — produsul relevant include mai multe specii de arbori?

  — lemnul și/sau produsele din lemn au fost comercializate în mai multe țări?

  — produsele prelucrate relevante au fost prelucrate sau fabricate în țări terțe înainte de a fi introduse sau puse la dispoziție pe piața Uniunii sau exportate de pe piața Uniunii?

6. LEGALITATE

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 2 punctul 40 – Definiții și articolul 3 litera (b) – Interdicții*

Potrivit articolului 3 din RDUE, produsele de bază relevante și produsele relevante nu se introduc, nu se pun la dispoziție pe piață și nu se exportă decât dacă sunt îndeplinite **toate** condițiile următoare:

a) nu implică defrișări;

b) **au fost obținute în conformitate cu legislația relevantă a țării de producție** și

c) fac obiectul unei declarații privind diligența necesară.

Produsele relevante trebuie **să îndeplinească toate cele trei criterii separat** și **individual**; în caz contrar, operatorii și comercianții care nu sunt IMM-uri nu le introduc, nu le pun la dispoziție pe piață și nu le exportă.

a) *Legislația relevantă a țării de producție*

Pentru a stabili dacă un produs de bază relevant sau un produs relevant a fost obținut în conformitate cu legislația relevantă a țării de producție se are în vedere legislația țării în care produsul de bază sau, în cazul unui produs, produsul de bază conținut într-un produs relevant a fost cultivat, recoltat, obținut sau crescut pe parcele de teren relevante sau, în ceea ce privește bovinele, în unități.

RDUE adoptă o abordare flexibilă, enumerând o serie de domenii ale dreptului fără a preciza legi specifice, întrucât acestea diferă de la țară la țară și pot face obiectul unor modificări. Cu toate acestea, numai legile aplicabile **privind statutul juridic al zonei de producție** constituie legislație relevantă în temeiul articolului 2 punctul 40 din RDUE. Aceasta înseamnă că, în general, relevanța legilor pentru cerința de legalitate prevăzută la articolul 3 litera (b) din RDUE nu este determinată de faptul că acestea se pot aplica în general în cursul procesului de obținere a produselor de bază sau se pot aplica lanțurilor de aprovizionare cu produse relevante și produse de bază relevante, ci de faptul că aceste legi afectează sau influențează în mod specific statutul juridic al zonei în care au fost obținute produsele de bază.

În plus, articolul 2 punctul 40 din RDUE trebuie interpretat în lumina obiectivelor RDUE, astfel cum sunt prevăzute la articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b), ceea ce înseamnă că legislația este relevantă și în cazul în care conținutul său poate fi legat de stoparea defrișărilor și a degradării pădurilor în contextul angajamentului Uniunii de a contracara schimbările climatice și pierderea biodiversității.

Articolul 2 punctul 40 literele (a)-(h) detaliază această legislație relevantă. Următoarea listă oferă câteva exemple concrete care sunt prezentate doar cu titlu ilustrativ și nu pot fi considerate exhaustive:

— *dreptul de folosință asupra terenurilor*, inclusiv legile privind recoltarea și producția pe teren sau privind gestionarea terenurilor, cum ar fi

  — legislația privind transferul terenurilor, în special pentru terenurile agricole sau păduri;

  — legislația privind tranzacțiile de arendare a terenurilor;

— *protecția mediului* – există o legătură cu obiectivul de stopare a defrișărilor și a degradării pădurilor, de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră sau de protejare a biodiversității, de exemplu în

  — legislația privind zonele protejate;

  — legislația privind protecția naturii și refacerea naturii;

  — legislația privind protecția și conservarea faunei și florei sălbatice și a biodiversității;

  — legislația privind speciile pe cale de dispariție;

  — legislația privind amenajarea teritoriului;

— *normele legate de păduri, inclusiv gestionarea pădurilor și conservarea biodiversității, în cazul în care sunt direct legate de recoltarea lemnului*, cum ar fi

  — legislația privind protecția și conservarea pădurilor și gestionarea durabilă a pădurilor;

  — legislația împotriva defrișărilor;

  — drepturile de recoltare a lemnului în interiorul limitelor legale făcute publice;

— *drepturile terților*, inclusiv drepturile de utilizare și drepturile funciare afectate de obținerea produselor de bază relevante și a produselor relevante, precum și drepturile tradiționale de utilizare a terenurilor ale popoarelor indigene și ale comunităților locale; acestea pot include, de exemplu, drepturi de impunere a unor sarcini asupra terenurilor sau drepturi de uzufruct;

— *drepturile lucrătorilor* și *drepturile omului protejate în temeiul dreptului internațional*, care se aplică fie persoanelor prezente în zona de producție a produselor de bază relevante, în măsura relevantă pentru RDUE, ținând seama de obiectivele sale, fie persoanelor care au drepturi în ceea ce privește zona de producție a produselor de bază relevante sau a produselor relevante, inclusiv drepturilor popoarelor indigene și ale comunităților locale, dacă acestea sunt aplicabile sau reflectate în legislația națională respectivă; de exemplu, drepturile asupra terenurilor, teritoriilor și resurselor, drepturile de proprietate, drepturile legate de tratate, acorduri și alte înțelegeri constructive între popoarele indigene și state;

— *principiul consimțământului liber, prealabil și în cunoștință de cauză, inclusiv astfel cum este prevăzut în Declarația ONU privind drepturile popoarelor indigene*; orientări suplimentare cu privire la aplicarea principiului consimțământului liber, prealabil și în cunoștință de cauză pot fi consultate prin intermediul Oficiului Înaltului Comisar al Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului, unde se menționează că statele trebuie să urmărească obținerea consimțământului prin consultare înainte de întreprinderea oricărora dintre următoarele acțiuni:

  — realizarea de proiecte care afectează drepturile popoarelor indigene la terenuri, teritorii și resurse, inclusiv mineritul și alte utilizări sau exploatări ale resurselor;

— relocarea populațiilor indigene de pe terenurile sau teritoriile lor;

— restituirea sau alte măsuri reparatorii adecvate în cazul în care terenurile au fost confiscate, luate, ocupate sau deteriorate fără consimțământul liber, prealabil și în cunoștință de cauză al populațiilor indigene care le dețineau;

— *reglementările fiscale, anticorupție, comerciale și vamale*:

— legislația aplicabilă privind lanțurile de aprovizionare relevante care intră pe piața Uniunii sau care o părăsesc, dacă au o legătură specifică cu obiectivele regulamentului sau, în cazul legislației comerciale și vamale, dacă se referă în mod specific la sectoarele relevante ale producției agricole sau de lemn.

b) *Diligența necesară în ceea ce privește legalitatea*

Operatorii trebuie să cunoască legislația existentă în fiecare dintre țările din care se aprovizionează în ceea ce privește statutul juridic al zonei de producție. Legislația relevantă poate cuprinde, printre altele:

— legislația națională și regională, inclusiv legislația secundară relevantă;

— legislația internațională, inclusiv tratatele și acordurile multilaterale și bilaterale, astfel cum sunt aplicabile în dreptul intern, prin codificarea și, respectiv, punerea lor în aplicare.

În temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (h) din RDUE, trebuie colectate informații, inclusiv documente și date care demonstrează respectarea legislației aplicabile în țara de producție, ca parte a obligației privind diligența necesară. Acestea includ informații referitoare la orice acord care conferă dreptul de utilizare a zonei respective în vederea obținerii produsului de bază relevant. Necesitatea deținerii unui titlu de proprietate asupra terenurilor sau a unei alte documentații prevăzute de un acord depinde de legislația națională; în cazul în care deținerea unui titlu de proprietate asupra terenurilor nu este necesară în temeiul dreptului intern pentru a obține și a comercializa produse agricole, acest lucru nu este necesar în temeiul RDUE.

Obligația de a colecta documente sau alte informații depinde de diferitele regimuri de reglementare ale țărilor, deoarece nu toate impun emiterea unor documentații specifice. Prin urmare, obligația ar trebui înțeleasă ca incluzând, după caz:

— documente oficiale eliberate de autoritățile țărilor, cum ar fi, de exemplu, autorizații administrative;

— documente care prezintă obligații contractuale, inclusiv contracte și acorduri cu popoarele indigene sau comunitățile locale;

— informații suplimentare emise de sisteme de certificare publice și private sau de alte sisteme verificate de părți terțe;

— hotărâri judecătorești;

— evaluări ale impactului, planuri de management, rapoarte de audit de mediu.

Următoarele documente suplimentare pot fi, de asemenea, utile:

— documente care prezintă politicile și codurile de conduită ale întreprinderilor;

— acorduri de responsabilitate socială între actori privați și titulari de drepturi terți;

— rapoarte specifice privind regimul funciar și revendicări și conflicte de drepturi.

Informațiile, inclusiv documentele și datele, pot fi colectate pe suport de hârtie sau în format electronic.

Este important de remarcat faptul că informațiile, inclusiv documentele și datele, trebuie colectate în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (h) din RDUE și în scopul evaluării riscurilor (articolul 10 din RDUE) și nu ar trebui considerate o cerință independentă, cu excepția cazului în care produsul provine în întregime din țări cu risc scăzut sau din părți ale acestora. În cazul aprovizionării în întregime din țări cu risc scăzut sau din părți ale acestora ([11]), în conformitate cu articolul 13 din RDUE, operatorii din categoria IMM-urilor și operatorii care nu sunt IMM-uri trebuie să parcurgă următoarele etape care descriu evaluarea riscurilor numai dacă operatorii respectivi obțin informații care indică un risc de neconformitate sau de eludare sau acestora li se aduc la cunoștință astfel de informații.

([11]) În conformitate cu articolul 29 alineatul (2), Comisia va prezenta, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, o listă a țărilor sau a părților acestora care prezintă un risc scăzut sau ridicat.

Potrivit articolului 10 alineatul (1) din RDUE, informațiile colectate trebuie evaluate în ansamblu pentru a se asigura trasabilitatea și conformitatea de-a lungul întregului lanț de aprovizionare. Toate informațiile trebuie analizate și verificate, ceea ce înseamnă că operatorii trebuie să fie în măsură să evalueze conținutul și fiabilitatea documentelor pe care le colectează și să înțeleagă legăturile dintre diferitele informații din diverse documente. De regulă, în cadrul evaluării, operatorul ar trebui să verifice:

— dacă diferitele documente sunt consecvente unele cu altele și cu alte informații disponibile;

— ce dovezi furnizează efectiv fiecare document;

— sistemul pe care se bazează documentul (de exemplu, verificarea întreprinsă de autorități, audit independent etc.);

— fiabilitatea și valabilitatea fiecărui document, ceea ce înseamnă probabilitatea ca acesta să fie falsificat sau emis în mod ilegal.

Operatorii ar trebui să ia măsuri rezonabile pentru a se asigura că aceste documente sunt autentice, în funcție de evaluarea situației generale din țara de producție. În acest sens, operatorul ar trebui, de asemenea, să ia în considerare riscul de corupție (de exemplu, dare sau luare de mită, coluziune sau fraudă). Diverse surse furnizează informații disponibile publicului larg cu privire la nivelul corupției într-o țară sau într-o regiune subnațională, de exemplu indicele de percepție a corupției al Transparency International sau alți indici internaționali similari recunoscuți sau alte informații relevante similare ([12]).

În cazurile în care nivelul corupției este considerat ridicat, ar putea exista o implicație că documentele nu pot fi considerate fiabile și pot fi necesare verificări suplimentare. În astfel de cazuri, este necesară o atenție deosebită atunci când se verifică documentele, deoarece ar putea exista motive de îndoială cu privire la credibilitatea lor.

Pe lângă recurgerea la indici internaționali recunoscuți, operatorii ar putea verifica listele de condiții și vulnerabilități, inclusiv dovezile anterioare privind practicile de corupție, care indică un risc mai mare – și, prin urmare, ar putea impune un nivel mai ridicat de control. Printre exemplele de astfel de dovezi suplimentare se pot număra sistemele verificate de părți terțe (a se vedea secțiunea 10 din prezentele orientări), auditurile independente sau efectuate pe cont propriu sau utilizarea de tehnologii/metode criminalistice de urmărire a produselor relevante, care pot contribui la dezvăluirea unor indicii de corupție sau de ilegalități.

Operatorii și comercianții din aval care nu sunt IMM-uri au obligația de **a se asigura** că diligența necesară, inclusiv în ceea ce privește legalitatea, a fost exercitată de operatorul din amonte – a se vedea articolul 4 alineatul (9) din RDUE. Atunci când colectează informații, documentație și date în acest scop, operatorii și comercianții din aval ar trebui să respecte normele aplicabile în materie de protecție a datelor și normele în materie de concurență.

7. DOMENIUL DE APLICARE AL PRODUSELOR

a) *Clarificare – Ambalaje și materiale de ambalare*

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 2 – Definiții; anexa I la RDUE*

Anexa I la RDUE stabilește lista produselor de bază relevante și a produselor relevante, astfel cum sunt clasificate în Nomenclatura combinată prevăzută în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului ([13]).

Codul SA 4819 acoperă: *„Cutii, saci, pungi, cornete și alte ambalaje din hârtie, carton, vată de celuloză sau straturi subțiri din fibre celulozice; obiecte din carton pentru birou, pentru magazine sau similare”.*

— În cazul în care oricare dintre articolele de mai sus este introdus pe piață sau exportat mai degrabă ca produs de sine stătător decât ca ambalaj pentru un alt produs, acesta *intră* sub incidența regulamentului și, prin urmare, se aplică obligațiile prevăzute în RDUE.

([12]) Pentru utilizarea unor astfel de indici, a se vedea, de asemenea, capitolul 4 din Comunicarea Comisiei din 12.2.2016, C(2016) 755 final (document de orientare pentru Regulamentul UE privind lemnul).

([13]) Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun (JO L 256, 7.9.1987, p. 1).

— În cazul în care materialul de ambalare, conform clasificării de la codul SA 4819, este utilizat pentru „suportul, protecția sau transportul" unui alt produs, acesta *nu intră* sub incidența regulamentului.

Codul SA 4415 acoperă: *„lăzi, lădițe, coșuri, cilindri și ambalaje similare, din lemn; tambure pentru cabluri, din lemn; paleți simpli, boxpaleți și alte platforme de încărcare, din lemn; grilaje pentru paleți, din lemn".*

— În cazul în care oricare dintre articolele de mai sus este introdus pe piață sau exportat ca produs de sine stătător, acesta *intră* sub incidența regulamentului și, prin urmare, se aplică obligațiile prevăzute în RDUE.

— Articolele de la codul 4415 utilizate *exclusiv* ca material de ambalare pentru suportul, protecția sau transportul unui alt produs introdus pe piață *nu intră* sub incidența RDUE.

În cadrul acestor categorii există și o altă distincție, și anume între ambalajele despre care se consideră că îi conferă produsului „caracterul esențial" și ambalajele care sunt special realizate pentru un produs specific, dar care nu fac parte integrantă din acesta. Regula generală 5 de interpretare a Nomenclaturii combinate ([14]) clarifică aceste diferențe, în continuare prezentându-se câteva exemple. Aceste distincții suplimentare par să fie însă relevante doar în cazul unei mici proporții dintre mărfurile care fac obiectul regulamentului.

În rezumat, următoarele produse fac obiectul regulamentului:

— materialele de ambalare introduse pe piață ca produse de sine stătătoare;

— containerele care îi conferă unui produs caracterul esențial: de exemplu, cutiile decorative pentru cadouri.

Următoarele produse nu fac obiectul regulamentului:

— materialele de ambalare prezentate împreună cu mărfuri în interiorul acestora și utilizate exclusiv pentru suportul, protecția sau transportul unui alt produs;

— manualele de utilizare care însoțesc expedierile, cu excepția cazului în care acestea sunt introduse pe piață ca produse de sine stătătoare.

b) *Clarificare – Deșeuri și produse recuperate*

Legislația relevantă: *RDUE – considerentul 40; anexa I la RDUE; articolul 3 punctul 1 din Directiva 2008/98/CE*

În cursul activităților lor economice, operatorii și comercianții manipulează produse care și-au încheiat ciclul de viață și care altfel ar fi eliminate ca deșeuri. Deșeu înseamnă o substanță sau un obiect pe care deținătorul le aruncă sau are intenția sau obligația să le arunce (Directiva 2008/98/CE, articolul 3 punctul 1). Astfel de produse sunt excluse din domeniul de aplicare al RDUE. Aceasta înseamnă că astfel de operatori și comercianți sunt exonerați de la îndeplinirea obligațiilor prevăzute de RDUE în aceste cazuri.

Această exonerare se aplică produselor realizate integral dintr-un material care și-a încheiat ciclul de viață și care altfel ar fi fost aruncat ca deșeuri (de exemplu, lemnul recuperat din clădiri dezafectate sau produsele fabricate din coaja boabelor de cafea).

Această exonerare **nu se aplică**:

— subproduselor unui proces de fabricație care implică un material care nu este deșeu în sensul de a fi o substanță sau un obiect pe care deținătorul le aruncă sau are intenția sau obligația de a le arunca;

— deșeurilor de produse specificate ca făcând parte din domeniul de aplicare al anexei I la RDUE [de exemplu, produse încadrate la codul SA 1802: coji, pelicule (pieliță) și alte resturi de cacao].

Întrebarea nr. 1: Fac obiectul regulamentului așchiile de lemn și rumegușul rezultate ca subproduse ale tăierii lemnului?

Da, acestea intră în domeniul de aplicare al codului SA 4401, care face obiectul RDUE. Acest lucru se datorează faptului că așchiile de lemn și rumegușul pot fi utilizate ca lemn de foc și, prin urmare, nu și-au încheiat ciclul de viață. O excepție ar fi așchiile de lemn/rumegușul utilizate exclusiv ca material de ambalare pentru suportul, protecția sau transportul unui alt produs.

([14]) Note explicative ale Nomenclaturii combinate a Uniunii Europene (JO C 119, 29.3.2019, p. 1).

Întrebarea nr. 2: Face obiectul regulamentului mobilierul fabricat din lemnul recuperat în urma demolării locuințelor?

Nu. Dacă aceste produse sunt fabricate în întregime din materiale recuperate care și-au încheiat ciclul de viață și care altfel ar fi fost aruncate ca deșeuri, ele nu fac obiectul regulamentului. Totuși, în cazul în care produsele conțin orice cantitate de material nereciclat, partea respectivă ar urma să facă obiectul regulamentului.

Întrebarea nr. 3: Fac obiectul regulamentului produsele din hârtie tipărită și netipărită fabricate din hârtie reciclată?

Nu. Dacă produsele sunt fabricate în întregime din materiale reciclate, acestea nu fac obiectul RDUE. Totuși, în cazul în care produsele conțin orice cantitate de pastă de celuloză nereciclată, pasta de celuloză respectivă ar urma să facă obiectul regulamentului.

Întrebarea nr. 4: Fac obiectul regulamentului peletele de combustibil fabricate din ciorchini goi de fructe sau din cojile de sâmburi de palmier, subproduse rezultate din prelucrarea uleiului de palmier?

Da. Ciorchinii goi de fructe și cojile de sâmburi de palmier, chiar și sub formă de pelete, sunt subproduse reziduale solide ale procesului de extracție a uleiului de palmier și sunt incluse la codul SA 2306 60 din anexa I la RDUE.

Întrebarea nr. 5: Fac obiectul regulamentului produsele fabricate din piele reciclată de bovine?

Nu. Dacă pielea din produs este reciclată în întregime, atunci aceasta nu face obiectul RDUE. Totuși, în cazul în care produsele conțin orice cantitate de piele nereciclată, pielea respectivă ar urma să facă obiectul regulamentului.

Întrebarea nr. 6: Face obiectul regulamentului zațul de cafea utilizat în articole de toaletă sau în îngrășăminte?

Nu, dacă zațul este, de exemplu, un deșeu care provine de la o cafenea și altfel ar fi fost aruncat.

Întrebarea nr. 7: Intră sub incidența RDUE produsele relevante în cazul în care sunt obținute din produse de bază nerelevante?

Regulamentul nu se aplică produselor care sunt fabricate din produse de bază nerelevante, chiar dacă aceste produse prezintă aceeași Nomenclatură combinată precum produsele relevante fabricate din produse de bază relevante. Regulamentul se aplică numai produselor relevante fabricate din produse de bază relevante.

Acest lucru este valabil, de pildă, în situațiile exemplificate mai jos:

i. uleiul de palmier din *Elaeis guineensis* intră în domeniul de aplicare al RDUE, dar uleiul de babassu din *Attalea speciosa* nu intră în domeniul de aplicare al RDUE;

ii. cauciucul provenit de la *Hevea brasiliensis* intră în domeniul de aplicare al RDUE, dar balata, gutaperca, guayul, chicle și gumele naturale similare obținute din alte specii nu intră în domeniul de aplicare al RDUE, la fel cum nu intră nici produsele din cauciuc sintetic;

iii. produsele din lemn intră în domeniul de aplicare al RDUE, dar produsele din ratan nu intră în domeniul de aplicare al RDUE.

8. ÎNTREȚINEREA PERIODICĂ A UNUI SISTEM DUE DILIGENCE

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 12 – Instituirea și întreținerea sistemelor due diligence, raportare și păstrarea evidențelor*

Pentru a exercita diligența necesară în conformitate cu articolul 8, operatorii trebuie să instituie și să actualizeze un cadru de documentare, analiză, verificare și raportare a procedurilor și măsurilor („sistemul due diligence”). Scopul diligenței necesare în temeiul RDUE este de a obține un anumit rezultat prin demonstrarea unor procese consecvente în operațiunile întreprinderilor. Este important ca, în conformitate cu articolul 12 alineatul (2), operatorul să își **revizuiască sistemul due diligence cel puțin o dată pe an** pentru a se asigura că persoanele responsabile urmează procedurile care li se aplică, precum și că procesele instituite sunt eficace și că se obține rezultatul dorit. Operatorii ar trebui, de asemenea, să actualizeze sistemul due diligence în cazul în care, în timpul revizuirii sau în orice alt moment, iau cunoștință de noi evoluții care ar putea influența obiectivele sistemului due diligence, cum ar fi eficacitatea și caracterul cuprinzător al etapelor sau procedurilor din cadrul sistemului. Orice actualizare a sistemului due diligence trebuie înregistrată, iar evidențele trebuie păstrate timp de cinci ani.

Revizuirea poate fi efectuată de către o persoană din cadrul organizației operatorului (aceasta ar trebui să fie o persoană independentă de cele care efectuează procedurile) sau de către un organism extern. Ea ar trebui să identifice orice slăbiciune și deficiență, iar conducerea operatorului ar trebui să stabilească termene pentru remedierea acestora.

În cazul unui sistem due diligence cu privire la un produs relevant, în cadrul revizuirii, ar trebui, de exemplu, să se verifice dacă există proceduri documentate:

— pentru colectarea și înregistrarea informațiilor, a datelor și a documentelor necesare pentru a se demonstra conformitatea;

— pentru evaluarea riscului ca produsul relevant sau orice componentă a produsului relevant să conțină produse relevante sau produse de bază relevante care implică defrișări sau care nu au fost obținute în conformitate cu legislația relevantă a țării de producție;

— care să descrie acțiunile propuse care trebuie întreprinse în funcție de nivelul de risc.

De asemenea, în cadrul revizuirii, ar trebui să se verifice dacă persoanele responsabile cu executarea fiecărei etape din cadrul procedurilor înțelege și pune în aplicare fiecare astfel de etapă și dacă există verificări adecvate pentru a garanta că procedurile sunt eficace în practică (și anume că acestea identifică și conduc la excluderea produselor relevante care prezintă un risc de neconformitate care nu este neglijabil). Bunele practici sugerează că, pentru a dovedi realizarea revizuirii, etapele urmate și rezultatele revizuirii sunt documentate.

9. PRODUSE COMPUSE

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 4 – Obligațiile operatorilor; articolul 9 – Cerințe în materie de informare; articolul 33 – Sistemul de informații*

Operatorii și comercianții pot întâlni produse relevante, astfel cum sunt enumerate în anexa I la RDUE, care conțin sau sunt fabricate parțial din alte produse relevante sau produse de bază relevante. În practică, acestea sunt uneori denumite „produse compuse”, deși acesta nu este un termen juridic utilizat în RDUE.

RDUE stabilește norme pentru a se asigura că produsele de bază relevante și produsele relevante conținute în produsele relevante sau din care sunt fabricate produsele relevante sunt identificate în mod corespunzător în cursul procesului de diligență necesară al operatorului în temeiul articolului 8. Acest lucru este necesar pentru a se asigura că toate produsele relevante sunt în conformitate cu regulamentul.

Operatorii trebuie să îndeplinească cerințele în materie de informare enumerate la articolul 9 ca parte a obligației lor privind diligența necesară pentru produsele relevante pe care le introduc pe piață sau le exportă de pe piață. Ar trebui remarcat faptul că articolul 9 se aplică și comercianților care nu sunt IMM-uri și care vor „pune la dispoziție pe piață” produsele lor relevante. În unele cazuri, identificarea speciilor, a originii și a geolocalizărilor produselor de bază relevante conținute în produsele relevante, în special pentru produsele reconstituite, cum ar fi hârtia, panourile fibrolemnoase și plăcile aglomerate, sau produsele intens prelucrate, cum ar fi preparatele alimentare care conțin cacao, poate fi un demers complex, însă aceste informații sunt necesare pentru ca produsele să fie introduse pe piață sau exportate. Pentru referințe suplimentare, a se vedea anexa II la prezentul document de orientare.

În plus, atunci când introduc pe piața Uniunii sau exportă produse relevante, dacă acestea conțin sau sunt fabricate din alte produse relevante (astfel cum sunt enumerate în anexa I la RDUE) care anterior nu au făcut obiectul diligenței necesare, operatorul trebuie să exercite diligența necesară cu privire la acele părți ale produsului relevant. Acest lucru se aplică atât operatorilor din categoria IMM-urilor, cât și operatorilor care nu sunt IMM-uri [articolul 4 alineatele (8) și (9)].

a) *Cerințe în materie de informare*

Ca parte a obligației lor privind diligența necesară în temeiul articolului 8, atunci când își descriu produsele relevante, în conformitate cu cerințele în materie de informare prevăzute la articolul 9, operatorii trebuie să includă o listă a produselor de bază relevante sau a produselor relevante pe care produsele lor relevante le conțin sau care sunt folosite pentru fabricarea produselor respective.

Aceasta înseamnă că operatorii trebuie să colecteze informații cu privire la prezența produselor de bază relevante în cadrul produselor relevante pe care le introduc pe piață sau le exportă. Aceste informații includ geolocalizarea produselor de bază relevante conținute în produsele relevante sau folosite pentru fabricarea produselor relevante, împreună cu informațiile suplimentare de la articolul 9 alineatul (1). În temeiul articolului 9, pentru a îndeplini cerințele în materie de informare în ceea ce privește geolocalizarea pentru produsele lor relevante, operatorii includ:

— geolocalizarea tuturor parcelelor de teren de pe care au fost obținute produsele de bază relevante pe care le conțin produsele relevante sau care au fost folosite pentru fabricarea acestora *și*

— data sau intervalul de timp al producției.

În cazul în care un produs relevant conține sau a fost fabricat cu produse de bază relevante obținute de pe parcele de teren diferite, trebuie furnizată geolocalizarea tuturor parcelelor de teren diferite. Pentru produsele relevante care constau în produse de origine bovină sau care au fost fabricate din produse de origine bovină, în conformitate cu articolul 2 punctul 29, cerința de geolocalizare se referă la toate incintele sau structurile asociate creșterii bovinelor, cuprinzând locul nașterii și fermele în care au fost ținute – în cazul agriculturii în aer liber, orice mediu sau loc în care sunt ținute animale, temporar sau permanent, până la momentul sacrificării.

În cazul în care există defrișări sau degradări ale pădurilor pe oricare dintre parcelele de teren care sunt identificate pentru oricare dintre produsele relevante din cadrul unui produs relevant care este un „produs compus”, produsul respectiv nu poate fi introdus pe piață, pus la dispoziție pe piață sau exportat [articolul 9 alineatul (1) litera (d)].

În plus, articolul 9 impune precizarea denumirii comune și a denumirii științifice complete a tuturor speciilor pentru produsele relevante care conțin lemn sau care au fost fabricate utilizând lemn. În unele cazuri, identificarea tuturor speciilor din cadrul fiecărei componente relevante pentru produsele compuse intens prelucrate, cum ar fi plăcile aglomerate, hârtia și cărțile tipărite, poate fi un demers complex. Totuși, în cazul în care speciile respective, de exemplu, speciile de lemn, utilizate la fabricarea unui produs sunt variate, operatorul va trebui să prezinte o listă a tuturor speciilor de lemn care este posibil să fi fost utilizate la realizarea produsului. Speciile respective ar trebui enumerate în conformitate cu nomenclatura lemnului acceptată la nivel internațional (de exemplu, DIN EN 13556 din 1 octombrie 2003 privind Nomenclatura lemnului utilizat în Europa).

b) *Diligența necesară pentru produsele compuse: utilizarea declarațiilor existente privind diligența necesară*

Operatorii care introduc pe piață sau exportă „produse compuse” (de exemplu, mobilier fabricat din alte produse din lemn relevante) pot face trimitere la declarațiile existente privind diligența necesară, după caz. Atunci când operatorii care nu sunt IMM-uri transmit informații către sistemul de informații (descris la articolul 33), aceștia pot face trimitere la declarațiile privind diligența necesară care au fost deja transmise sistemului de informații, dar numai în cazurile în care s-au asigurat că diligența necesară pentru produsele conținute în produsele relevante sau fabricate din acestea a fost exercitată în mod corespunzător, în conformitate cu articolul 4 alineatele (1) și (9).

Se poate face trimitere la informațiile conținute în declarațiile existente privind diligența necesară pentru a îndeplini cerințele în materie de informare prevăzute la articolul 9. De exemplu, informațiile privind geolocalizarea pentru produsele de bază pot fi identificate în declarația privind diligența necesară a unui produs relevant conținut în produsul relevant pe care operatorul intenționează să îl introducă pe piață sau să îl exporte și nu vor trebui furnizate din nou dacă se face trimitere la declarația privind diligența necesară din amonte. Trimiterea respectivă se poate face în sistemul de informații prin introducerea numărului de referință al unei declarații privind diligența necesară din amonte atunci când se depune o nouă declarație. Operatorii și comercianții care depun declarații privind diligența necesară vor putea decide dacă informațiile privind geolocalizarea conținute în declarațiile lor transmise în sistemul de informații vor fi accesibile și vizibile pentru operatorii din aval prin intermediul declarațiilor privind diligența necesară la care se face trimitere în cadrul sistemului de informații.

În general, sistemul de informații va fi dezvoltat și va funcționa în conformitate cu dispozițiile aplicabile privind protecția datelor. În plus, **sistemul va include măsuri de securitate care vor asigura integritatea și confidențialitatea informațiilor conținute de sistemul de informații**.

Potrivit articolului 4 alineatul (7), operatorii – inclusiv IMM-urile – furnizează operatorilor și comercianților din avalul lanțului de aprovizionare toate informațiile necesare pentru a demonstra conformitatea produsului, inclusiv numerele de referință privind diligența necesară. Potrivit articolului 4 alineatul (8), operatorii din categoria IMM-urilor nu au obligația de a exercita diligența necesară pentru produsele relevante conținute în produsele relevante sau fabricate din acestea care au făcut deja obiectul diligenței necesare în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) și în cazul în care a fost deja depusă o declarație privind diligența necesară în conformitate cu articolul 33. Operatorii din categoria IMM-urilor trebuie să furnizeze autorităților competente numărul de referință al declarației privind diligența necesară la cererea autorității competente. Operatorii din categoria IMM-urilor **trebuie** să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară pentru părți ale produselor relevante care nu au făcut deja obiectul diligenței necesare sau pentru care nu s-a depus o declarație privind diligența necesară în conformitate cu articolul 4 alineatul (8).

10. ROLUL CERTIFICĂRILOR ȘI AL SISTEMELOR DE VERIFICARE DE CĂTRE PĂRȚI TERȚE ÎN EVALUAREA RISCURILOR ȘI ÎN ATENUAREA RISCURILOR

Legislația relevantă: *RDUE* – *considerentul 52*; *articolul 10 alineatul (2) litera (n)* – *Evaluarea riscurilor*

Sistemele de certificare și sistemele verificate de părți terțe sunt adesea utilizate pentru a îndeplini cerințele specifice ale clienților pentru produsele de bază relevante și produsele relevante. Aceasta poate include un standard care descrie practicile care trebuie puse în aplicare în cursul obținerii produselor de bază certificate, cuprinzând principii, criterii și indicatori, cerințe pentru verificarea conformității cu standardul și pentru acordarea certificatelor și certificarea separată a lanțului de custodie pentru a oferi asigurarea de-a lungul lanțului de aprovizionare că un produs conține numai materiale certificate sau verificate de părți terțe de la producători identificați și certificați sau verificați de părți terțe (sau, în unele cazuri, un anumit procent de astfel de materiale).

RDUE recunoaște că sistemele de certificare și alte sisteme verificate de părți terțe pot furniza informații utile cu privire la respectarea regulamentului în evaluarea riscurilor în temeiul articolului 10 prin dovezi care să ateste că produsele sunt legale și nu implică defrișări, cu condiția ca aceste informații să îndeplinească cerințele relevante de la articolul 9, astfel cum se prevede la articolul 10 alineatul (2) litera (n).

Într-adevăr, certificările și sistemele verificate de părți terțe sunt operate de o organizație care nu participă la obținerea produsului de bază relevant sau la lanțul de aprovizionare al acestuia. În plus, unele dintre aceste sisteme sunt adesea utilizate pentru a verifica dacă se respectă anumite standarde sau norme, însă nu merg neapărat până la certificarea produsului în sine.

Prezentele orientări se adresează în primul rând părților interesate care au în vedere utilizarea sistemelor de certificare sau a sistemelor verificate de părți terțe, având în vedere valoarea lor adăugată potențială în furnizarea de informații suplimentare, cum ar fi cele privind coordonatele de geolocalizare, și în sprijinirea evaluării riscurilor efectuate de operatori ca parte a exercițiului lor de diligență necesară, care urmărește să demonstreze că produsele relevante sunt legale și nu implică defrișări. RDUE nu prevede obligația: (1) operatorilor de a utiliza astfel de sisteme, (2) producătorilor de a adera la acestea și (3) țărilor producătoare de a dezvolta astfel de sisteme. Utilizarea sistemelor de verificare de către părți terțe nu este o cerință legală, ci o decizie voluntară a operatorului.

Sistemele de certificare și sistemele verificate de părți terțe pot juca un rol important în promovarea practicilor agricole și forestiere durabile și a aprovizionării responsabile, în promovarea transparenței lanțului de aprovizionare și în facilitarea conformității. Trebuie remarcat faptul că sistemele pe bază de autodeclarare care nu recurg la proceduri de atestare de către părți terțe nu intră în domeniul de aplicare al prezentelor orientări și sunt, prin definiție, mai puțin solide din cauza lipsei de independență și imparțialitate.

Prezentele orientări se adresează în primul rând părților interesate care au în vedere utilizarea sistemelor de certificare sau a sistemelor verificate de părți terțe, având în vedere valoarea lor adăugată potențială în furnizarea de informații suplimentare, cum ar fi cele privind coordonatele de geolocalizare, și în sprijinirea evaluării riscurilor efectuate de operatori ca parte a exercițiului lor de diligență necesară, care urmărește să demonstreze că produsele relevante sunt legale și nu implică defrișări. În cazul în care operatorii decid să utilizeze aceste sisteme, prezentele orientări sunt menite să îi ajute să evalueze măsura în care aceste scheme pot sprijini îndeplinirea cerințelor RDUE.

Prezentele orientări sunt relevante și pentru autoritățile naționale competente, subliniind că, deși astfel de sisteme pot fi utilizate în cadrul procedurii de evaluare a riscurilor în temeiul articolului 10, ele nu pot înlocui responsabilitatea operatorului în ceea ce privește diligența necesară în conformitate cu articolul 8. Aceasta înseamnă că utilizarea unor astfel de sisteme nu implică un „culoar verde”, deoarece operatorul are în continuare obligația de a exercita diligența necesară și este tras la răspundere în cazul în care nu respectă cerințele privind diligența necesară prevăzute de RDUE.

Sistemele prezintă o mare diversitate din punct de vedere al domeniului de aplicare, al obiectivelor, al structurii și al metodelor operaționale ale acestora. O distincție importantă este (1) dacă acestea recurg sau nu la o procedură de atestare de către părți terțe, împărțindu-se astfel în sisteme de certificare și în sisteme verificate de părți terțe, pe de o parte, și (2) în sisteme pe bază de autodeclarare, pe de altă parte. Acestea din urmă nu intră în domeniul de aplicare al prezentului document de orientare și sunt, prin definiție, mai puțin solide din cauza lipsei de independență și imparțialitate.

a) *Rolul certificărilor și al sistemelor de verificare de către părți terțe*

Atunci când analizează dacă să utilizeze informațiile furnizate de un sistem de certificare sau de un sistem verificat de părți terțe în cadrul procedurii de evaluare a riscurilor în temeiul articolului 10 ca dovadă în sprijinul faptului că produsul este legal și nu implică defrișări, operatorul ar trebui, într-o primă etapă, să stabilească dacă standardele sistemului respectiv sunt în conformitate cu dispozițiile relevante ale RDUE. În această privință, ar trebui subliniat faptul că operatorii pot utiliza, de asemenea, sisteme de verificare de către părți terțe sau sisteme de certificare pentru a se conforma numai anumitor cerințe ale regulamentului.

Sistemele de certificare și sistemele de verificare de către părți terțe impun ca organizațiile terțe să fie capabile să își demonstreze calificările necesare efectuării de evaluări prin intermediul unui proces de acreditare care stabilește standarde privind competențele auditorilor și sistemele la care trebuie să adere organizațiile de certificare. Produsele certificate sau verificate poartă, în general, o etichetă cu denumirea și tipul organizației de certificare sau de verificare, precum și cu cerințele pentru procesul de audit. Sistemul poate impune, de asemenea, ca partenerii să includă aceste informații în documentele oficiale care însoțesc expedierea. În mod normal, aceste organizații trebuie să fie capabile să ofere informații cu privire la aria de acoperire a certificării și la modul în care s-a desfășurat aceasta în țara de producție a produselor relevante, inclusiv detalii cu privire la natura și frecvența auditurilor pe teren.

Sistemele de certificare și sistemele de verificare de către părți terțe pot fi evaluate în funcție de trei elemente principale: (1) „standardele relevante”, și anume cerința operațională, domeniul de aplicare, procedurile, politicile pentru întreprinderile care aderă la aceste sisteme, (2) „punerea în aplicare de către sisteme”, și anume măsura în care standardele sunt puse în aplicare, inclusiv prin punerea în aplicare a măsurilor necesare pentru a asigura conformitatea și prin audituri și (3) „caracteristicile de guvernanță”/evaluarea credibilității sistemelor, cum ar fi transparența, procesele de asigurare, supravegherea etc. Aceste informații ar trebui reevaluate periodic de către operator, în special în ceea ce privește cerințele prevăzute de RDUE.

În ceea ce privește cerințele prevăzute de RDUE, în măsura în care acest lucru este relevant pentru informațiile furnizate de sistemul de certificare sau de sistemul de verificare de către părți terțe, operatorii ar trebui să examineze, de exemplu, următoarele aspecte ale sistemelor de certificare sau ale sistemelor de verificare de către părți terțe prevăzute la punctul 1 „standardele relevante”:

— valabilitatea, autenticitatea și includerea în domeniul de aplicare al certificării sau al verificării de către părțile terțe a asocierii certificatului pentru un produs de bază relevant sau un produs relevant;

— includerea și respectarea cerințelor legale relevante, cum ar fi alinierea la definiția termenului „care nu implică defrișări” și la data-limită de 31 decembrie 2020, astfel cum se prevede la articolele 2 și 3 RDUE;

— evaluarea riscului de neconformitate în ceea ce privește cerințele de legalitate și cerințele privind neimplicarea defrișărilor în legătură cu produsele relevante;

— trasabilitatea produselor relevante, inclusiv prin geolocalizare până la parcela de teren;

— posibilitatea combinării materialelor de origine cunoscută și a celor de origine necunoscută în cadrul modelului lanțului de custodie (ceea ce nu este acceptabil în temeiul RDUE) ([15]). Un produs relevant cu certificarea lanțului de custodie poate conține, de asemenea, o combinație de materiale certificate și de materiale necertificate dintr-o varietate de surse, pentru care trebuie obținute informații cu privire la faptul dacă au fost efectuate controale asupra părții necertificate și dacă respectivele controale oferă dovezi adecvate ale respectării cerințelor RDUE. Prin urmare, procedura de diligență necesară trebuie să fie realizată pentru întregul produs relevant;

— posibilitatea de a utiliza bilanțul masic în cazul în care produsele conforme sunt combinate cu produse de origine necunoscută (ceea ce nu este acceptabil în temeiul RDUE ([16]));

([15]) Unele sisteme permit certificarea atunci când un anumit procent din produsul relevant, menționat de obicei pe etichetă, a îndeplinit standardul complet de certificare. În astfel de cazuri, este important ca operatorul să obțină informații din care să reiasă dacă au fost efectuate controale asupra părții necertificate și dacă acestea furnizează dovezi adecvate privind conformitatea cu geolocalizarea și cu elementul privind neimplicarea defrișărilor și pentru partea necertificată.

([16]) Unele sisteme permit certificarea atunci când se utilizează lanțuri de custodie bazate pe bilanțul masic. Cu toate acestea, astfel de produse mixte nu respectă RDUE. Numai produsele care respectă pe deplin elementele menționate mai sus sunt permise în temeiul RDUE, fiind excluse produsele mixte care au în vedere anumite procentaje sau lanțuri de custodie bazate pe bilanțul masic.

— capacitatea sistemului de a furniza informațiile necesare însoțite de dovezi „suficient de concludente și verificabile”, astfel cum se prevede la articolul 9.

În al doilea rând, la punctul 2 „punerea în aplicare de către sisteme”, operatorii ar trebui să ia în considerare următoarele aspecte:

— accesibilitatea informațiilor privind guvernanța sistemului, implicarea părților interesate în cadrul sistemului și rezumatele auditurilor;

— existența unei baze de date gratuite și accesibile publicului cu privire la titularii certificărilor, sfera lor de acoperire, valabilitatea, data suspendării sau încetării statutului de certificare și rapoartele de audit aferente;

— efectuarea unor controale transparente periodice, aleatorii și independente (inclusiv prin audituri) privind conformitatea sistemului de certificare sau a sistemului de verificare de către părți terțe cu propriile standarde, norme și proceduri;

— verificarea cantității și a originii materialelor certificate de-a lungul lanțului de aprovizionare, inclusiv, de exemplu, utilizarea analizelor anatomice, chimice sau ADN pentru a verifica informațiile privind trasabilitatea produsului sau a lanțului de aprovizionare;

— realizarea unor verificări eficace ale volumelor de-a lungul lanțurilor de aprovizionare ([17]);

— utilizarea unor ștampile/mențiuni similare referitoare la diferite tipuri de sisteme;

— rapoartele fundamentate existente cu privire la posibilele deficiențe sau probleme ale sistemului de certificare sau ale sistemului verificat de părți terțe în cauză în țările din care provin produsele de bază relevante sau produsele relevante;

— rapoartele fundamentate existente cu privire la un anumit producător sau comerciant care utilizează sistemul de certificare sau sistemul verificat de părți terțe în cauză.

La punctul 3 „privind guvernanța sistemelor”, operatorii ar trebui să ia în considerare următoarele elemente:

— eventualele conflicte de interese;

— amploarea și constatările verificărilor privind frauda și corupția;

— conformitatea sistemului de certificare sau al sistemului de verificare de către părți terțe cu standardele internaționale sau europene (de exemplu, ghidurile ISO relevante);

— consecințele și sancțiunile în cazul infracțiunilor, precum și acțiunile corective, inclusiv în ceea ce privește suspendarea certificării până la luarea de acțiuni corective, ținând seama, de asemenea, de rapiditatea procedurii de revocare și restabilire a autorizației de eliberare a certificării pentru produse;

— includerea unor dispoziții privind implicarea părților interesate, permițând și promovând, de asemenea, participarea micilor producători (dacă este cazul) la sistem;

— informații privind independența organizațiilor terțe care furnizează serviciile de certificare sau de verificare relevante în calitate de organizații acreditate. Nu ar trebui considerate fiabile sau concludente, dacă sunt avute în vedere separat, asigurările sau declarațiile din partea sistemului, a auditorilor afiliați la sistem sau a auditorilor terți angajați de sistem pentru a îndeplini procedurile de asigurare. Dacă acestea sunt disponibile în mod rezonabil, ar trebui luate în considerare opiniile altor părți interesate relevante, inclusiv ale participanților la sistem, ale sindicatelor, ale asociațiilor lucrătorilor și ale micilor producători, ale societății civile și ale organizațiilor neguvernamentale, precum și ale organizațiilor terțe de audit și de asigurare.

([17]) Certificarea lanțului de custodie poate fi utilizată ca dovadă că în lanțul de aprovizionare nu ajunge niciun produs de bază de origine necunoscută sau neautorizată. Acest lucru se bazează, în general, pe asigurarea că, la „punctele critice de control”, în lanțul de aprovizionare pot intra numai produse de bază și produse autorizate și că un produs poate fi urmărit mai degrabă până la custodele său precedent (care, de asemenea, trebuie să dețină o certificare a lanțului de custodie) decât până la locul de origine. Un produs care deține o certificare a lanțului de custodie poate conține o combinație de materiale certificate și de alte materiale autorizate, provenite dintr-o varietate de surse. Atunci când utilizează certificarea lanțului de custodie, operatorul ar trebui să se asigure că toate materialele respectă cerințele RDUE și că utilizarea verificărilor este suficientă pentru a exclude materialele neconforme.

b) *Informații generale*

Sistemele de certificare și sistemele verificate de părți terțe sunt fie publice, fie private, în funcție de modelul lor de guvernanță, indiferent dacă sunt gestionate de administrația publică sau nu. Acestea pot fi obligatorii sau voluntare, în funcție de caracterul lor obligatoriu din punct de vedere juridic. Sistemele private sunt utilizate în mod voluntar de către operator, în timp ce sistemele publice sunt adesea (deși nu neapărat) obligatorii și instituite de țările din care provin produsele. Atât sistemele publice, cât și cele private de certificare și de verificare de către părți terțe urmăresc să recunoască bunele standarde de mediu prin certificare și, ca atare, multe dintre acestea au adus contribuții importante la creșterea durabilității producției agricole la nivel mondial.

Cu toate acestea, evaluarea impactului care a precedat RDUE, plecând de la alte studii relevante, a identificat, de asemenea, o serie de preocupări cu privire la astfel de sisteme, inclusiv faptul că acestea au niveluri diferite de transparență și utilizează norme, proceduri și sisteme de asigurare a calității diferite, precum și legate de monitorizare, divulgare și asigurarea respectării legislației. De-a lungul anilor de funcționare a acestora, s-au exprimat, de asemenea, preocupări cu privire la eficiența și integritatea sistemelor lanțului de custodie și la vulnerabilitatea acestora la fraudă. În plus, lipsa auditurilor independente reprezintă o deficiență a anumitor sisteme private. Un studiu specific comandat de Comisie privind sistemele de certificare și de verificare în sectorul forestier și pentru produsele pe bază de lemn a făcut constatări similare, indicând o lipsă de transparență și riscul unor informații parțiale sau chiar înșelătoare ([18]).

Sistemele de verificare publice obligatorii care impun aplicarea anumitor măsuri pot include standarde ridicate, atât în ceea ce privește acoperirea, cât și punerea în aplicare. Este esențial ca acestea să acopere toți operatorii economici dintr-o țară (inclusiv introducerea pe piață și exporturile) pentru a evita lacunele și omisiunile ce pot fi cauzate de prezența operatorilor economici care nu intră sub incidența sistemului. De asemenea, ele pot asigura o mai bună integrare a micilor producători, oferind sprijinul necesar pentru depășirea problemei costurilor, adesea percepută ca fiind semnificativă, deoarece economiile de scară dezavantajează IMM-urile în ceea ce privește obținerea certificării în comparație cu operatorii și comercianții mai mari.

În ceea ce privește fiabilitatea și relevanța sistemelor private și publice, toate elementele aplicabile ale standardelor acestora ar trebui să fie în conformitate cu RDUE (fie la același nivel, fie la un nivel mai ridicat), în special în ceea ce privește definiția termenului „care nu implică defrișări”, cerințele de geolocalizare și transparența și legalitatea producției.

În acest context, este important de remarcat faptul că nu toate sistemele includ standarde și evaluări referitoare la legalitatea obținerii produsului de bază relevant și, prin urmare, ar putea fi relevant să se verifice care sunt cerințele de legalitate care fac obiectul sistemelor, atât în ceea ce privește legislația la care se referă acestea, cât și în ceea ce privește criteriile sau indicatorii pe care se bazează pentru a evalua conformitatea. De exemplu, sistemele pot avea definiții diferite în ceea ce privește ceea ce trebuie considerat o „lege” relevantă sau „legal” în țara de producție sau indicatorii care trebuie luați în considerare pentru a evalua riscurile de ilegalitate.

Procesul decizional intern și guvernanța, inclusiv participarea directă a actorilor din lanțul de aprovizionare care solicită și dețin certificarea sau achiziționează și utilizează produse certificate pentru a satisface cererile clienților, sunt, de asemenea, elemente care au implicații asupra punerii în aplicare, a asigurării respectării legislației și a credibilității oricărui sistem relevant.

Pentru a facilita și mai mult comerțul și respectarea RDUE, se va crea un registru de practici care poate fi consultat de operatorii economici atunci când își îndeplinesc obligația privind diligența necesară pentru introducerea și punerea la dispoziție a produselor pe piața UE, precum și de autoritățile competente atunci când efectuează controalele relevante.

Pentru a lua în considerare și alte elemente relevante ale tuturor formelor de certificare și de verificare de către părți terțe, a se consulta evaluarea impactului realizată de Comisie ([19]), orientările UE privind cele mai bune practici pentru sistemele de certificare voluntară a produselor agricole și alimentare ([20]) și constatările studiului Comisiei privind sistemele de certificare și de verificare în sectorul forestier și pentru produsele pe bază de lemn ([21]).

([18]) Comisia Europeană, „Report: Study on Certification and Verification Schemes in the Forest Sector and for Wood-based Products” (Raport: studiu privind sistemele de certificare și de verificare în sectorul forestier și pentru produsele pe bază de lemn), Oficiul pentru Publicații al UE, 2021.

([19]) Comisia Europeană, SWD(2021) 326 final.

([20]) JO C 341, 16.12.2010, p. 5.

([21]) Comisia Europeană, „Report: Study on Certification and Verification Schemes in the Forest Sector and for Wood-based Products” (Raport: studiu privind sistemele de certificare și de verificare în sectorul forestier și pentru produsele pe bază de lemn), Oficiul pentru Publicații al UE, 2021.

11. UTILIZAREA AGRICOLĂ

1. **Introducere**

Articolul 3 litera (a) din RDUE nu permite introducerea și punerea la dispoziție pe piața Uniunii a produselor de bază relevante și a produselor relevante sau exportul acestora de pe piața Uniunii decât dacă acestea nu implică defrișări. Potrivit articolului 2 punctul 13 litera (a), termenul „care nu implică defrișări" înseamnă că produsele relevante conțin, au fost hrănite sau au fost fabricate folosind produse de bază relevante care au fost obținute pe terenuri care nu au făcut obiectul defrișărilor după 31 decembrie 2020 ([22]). Potrivit articolului 2 punctul 3, „defrișare" înseamnă conversia pădurilor în exploatații agricole, indiferent dacă este sau nu provocată de oameni.

Considerentul 36 din RDUE explică faptul că Comisia ar trebui să elaboreze orientări pentru a clarifica interpretarea definiției termenului „utilizare agricolă", în special în ceea ce privește conversia pădurilor în terenuri care nu sunt destinate utilizării agricole. Considerentul 31 din Regulamentul privind restaurarea naturii ([23]) face trimitere, de asemenea, la astfel de orientări.

Prin urmare, acest capitol urmărește în principal:

— să clarifice definiția pădurii, măsurarea parametrilor tehnici utilizați pentru a defini termenul „pădure" în temeiul RDUE în ceea ce privește suprafața, înălțimea medie și acoperirea coronamentului, în special în cazurile în care arborii se învecinează cu suprafețe agricole sau se suprapun cu acestea (secțiunea 3);

— să clarifice sensul termenilor „suprafețele agricole scoase temporar din circuitul agricol" și „plantații agricole" menționați la articolul 2 punctul 5 din RDUE, în special condițiile în care suprafețele agricole, care au fost, de exemplu, scoase temporar din circuitul agricol, sau care sunt lăsate în pârloagă sau sunt utilizate pentru anumite pepiniere rămân în „utilizare agricolă" în sensul articolului 2, indiferent de caracteristicile terenurilor, pentru a clarifica în ce condiții pădurile se transformă în suprafețe agricole (secțiunile 3 și 4);

— să ofere orientări cu privire la circumstanțele în care, în pofida unei acoperiri cu arbori observate după 31 decembrie 2020 (data-limită prevăzută la articolul 2 punctul 13 din RDUE), suprafața ar trebui să fie luată în considerare ca fiind dedicată „utilizării agricole" (secțiunea 4);

— să clarifice situațiile în care o suprafață care se încadrează în definiția termenului „pădure" nu ar trebui considerată ca făcând obiectul unei conversii în scopul „utilizării agricole", ci în scopul altor utilizări ale terenurilor, în special:

  — în scopul unei alte utilizări a terenurilor pentru a preveni, a reduce la minimum, a atenua sau a inversa impactul negativ asupra biodiversității al introducerii și răspândirii speciilor alogene invazive sau

  — în habitate seminaturale care sunt gestionate în mod extensiv (de exemplu, prin pășunat pentru conservare), astfel cum se prevede într-un plan de conservare sau de refacere care pune în aplicare obligații care decurg din convențiile internaționale privind protecția și refacerea naturii și a biodiversității sau

  — pentru prevenirea incendiilor forestiere sau pentru utilizarea energiei din surse regenerabile [secțiunea 2 și secțiunea 4 litera (a)];

— să ofere o interpretare a termenului „utilizare agricolă" în temeiul RDUE, ținând seama de definițiile prevăzute în legislațiile aplicabile ale UE și în notele explicative care sunt convenite la nivel internațional [secțiunea 4, secțiunea 4 litera (c) și secțiunea 4 litera (d)];

— să clarifice utilizările combinate și sinergetice ale zonelor acoperite cu arbori care se încadrează în definițiile din RDUE, cum ar fi sistemele agrosilvice, silvopastorale și agrosilvopastorale [secțiunea 4 litera (d)];

— să clarifice diferitele tipuri de utilizare a terenurilor din aceeași zonă și utilizarea hărților cadastrale și a registrelor funciare (secțiunea 5).

([22]) Celălalt element al termenului „care nu implică defrișări" de la articolul 2 punctul 13 litera (b), care precizează că, în cazul produselor relevante care conțin lemn sau au fost fabricate utilizând lemn, lemnul a fost recoltat din pădure fără a cauza degradarea pădurilor, nu intră în domeniul de aplicare al prezentului capitol, care se referă în mod specific la definiția utilizării agricole.

([23]) JO L, 2024/1991, 29.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1991/oj.

2. **Clarificarea conversiei pădurii în terenuri al căror scop nu este utilizarea agricolă**

Legislația relevantă: *RDUE – considerentul 36, articolul 2 punctele 3, 5 și 13 – Definiții, articolul 3 litera (a) – Interdicții*

Potrivit articolului 2 punctul 3 din RDUE, „defrișare" înseamnă conversia pădurilor în exploatații agricole și ar trebui înțeleasă ca o modificare a utilizării terenului ca „pădure", astfel cum este definită la articolul 2 punctul 4 din RDUE (discutată în detaliu în secțiunea 3) în „utilizare agricolă", astfel cum este definită la articolul 2 punctul 5 din RDUE [discutată în detaliu în secțiunea 4, secțiunea 4 litera (c) și secțiune 4 litera (d)]. În acest sens, amploarea conversiei în scopul utilizării agricole este irelevantă, iar o astfel de conversie face ca produsul de bază din domeniul de aplicare obținut pe astfel de terenuri să fie neconform în cazul în care defrișarea a avut loc după 31 decembrie 2020.

Clasificarea unei suprafețe drept „defrișată" se bazează pe criteriul obiectiv al conversiei pădurii pentru o utilizare și un scop specifice, independent de utilizarea înregistrată legal și de limitele geografice ale parcelei de teren sau de aspectul cunoașterii persoanei sau a evenimentului care se află la originea defrișării.

În sensul acestui regulament, conversia pădurilor în terenuri care se utilizează în alte scopuri care nu se încadrează în definiția termenului „utilizare agricolă" înseamnă că această conversie nu se încadrează în definiția termenului „defrișare" (a se vedea informațiile detaliate privind „utilizarea agricolă" din secțiunea 4). Aceasta include conversia pădurilor în zone de infrastructură urbană, cum ar fi liniile de energie electrică, drumurile, orașele și așezările, pentru amplasamente industriale neagricole sau pentru utilizarea energiei din surse regenerabile.

De asemenea, conversia terenurilor forestiere nu se încadrează în definiția RDUE a „defrișării" dacă scopul principal al conversiei și al utilizării ulterioare a terenurilor nu este utilizarea agricolă, ci, de exemplu, utilizarea energiei din surse regenerabile, utilizarea industrială, refacerea biodiversității, prevenirea incendiilor forestiere, bunăstarea animalelor în condiții climatice extreme sau gestionarea speciilor alogene invazive. Activitățile agricole auxiliare pot avea loc în cazul în care sunt esențiale pentru sprijinirea scopului principal al conversiei și al utilizării terenului după conversie [a se vedea secțiunea 4 litera (a)] sau în cazul în care activitatea agricolă nu modifică utilizarea predominantă ca pădure [a se vedea secțiunea 4 litera (b)].

Responsabilitatea pentru asigurarea respectării dispozițiilor le revine statelor membre. Atunci când aplică prezentele orientări în cazuri individuale, statele membre ar trebui să se asigure că respectivele circumstanțe specifice fiecărui caz sunt luate în considerare în mod corespunzător. În cazurile în care activitățile sunt neglijabile, având în vedere toate circumstanțele în cauză, ar trebui respectat principiul proporționalității.

3. **Definiția termenului „pădure"**

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 2 punctul 4 – Definiții*

Potrivit articolului 2 punctul 4 din RDUE, o zonă este considerată „pădure" dacă se aplică următoarele caracteristici:

— **terenul aferent se întinde pe mai mult de 0,5 hectare** – ceea înseamnă că suprafața cu arbori descrisă de perimetrul de acoperire a coronamentului ajunge la 0,5 hectare sau mai mult;

— **copacii sunt mai înalți de 5 metri** – ceea ce înseamnă că vârful arborilor atinge înălțimea medie de cel puțin 5 metri;

— **acoperirea coronamentului este de peste 10 %** – ceea ce înseamnă că raportul dintre acoperirea coronamentului arborilor care formează arboretul și suprafața ocupată de arboret este mai mare de 10 %;

— **copacii pot atinge aceste praguri *in situ*** – aceasta înseamnă zone cu arbori tineri care nu au atins încă, dar care se preconizează că vor atinge o acoperire a coronamentului de 10 % și o înălțime a arborilor de 5 metri. Sunt incluse în special zonele neacoperite temporar cu arbori din cauza tăierii rase în cadrul unei practici de gestionare a pădurilor sau a dezastrelor naturale și care se preconizează că vor fi regenerate;

— **se exclud terenurile dedicate în mod predominant unei utilizări agricole sau urbane** – ceea ce înseamnă că existența unei păduri este determinată atât de prezența arborilor, cât și de absența altor utilizări predominante ale terenurilor (a se vedea mai jos, precum și secțiunea 4).

Caracteristicile legate de suprafața terenului, înălțimea medie și acoperirea coronamentului trebuie să fie prezente sau să poată atinge pragurile menționate simultan in situ.

În contextul RDUE, **„utilizarea urbană”** ar trebui considerată predominantă, de exemplu, în cazul parcurilor și grădinilor din zonele urbane, indiferent de atingerea pragurilor stabilite în definiția pădurilor. Pentru mai multe informații cu privire la „**utilizarea agricolă**” predominantă, a se vedea secțiunea 4.

Cu condiția îndeplinirii caracteristicilor din definiție, zona de „pădure” include, dar nu se limitează la:

— zonele înconjurate de păduri sau strict legate de acestea utilizate pentru silvicultură, cum ar fi drumurile forestiere, zonele de protecție împotriva incendiilor și alte zone deschise de dimensiuni mici, cu excepția cazului în care sunt stabilite pe proprietăți imobiliare individuale;

— terenurile abandonate în general de peste 10 ani, pe care are loc o regenerare a arborilor și care au atins criteriile pentru a fi considerate „păduri” (a se vedea secțiunea 4 în legătură cu „terenurile scoase temporar din circuitul agricol și terenurile lăsate temporar în pârloagă”);

— mangrovele din zonele în care are loc fenomenul mareelor, indiferent dacă această zonă este clasificată sau nu ca suprafață de teren;

— pepinierele de specii forestiere cultivate în interiorul zonei forestiere pentru a răspunde nevoilor proprii ale proprietarilor de păduri;

— zonele din afara terenurilor forestiere desemnate legal astfel care îndeplinesc criteriile definiției termenului „pădure”.

Definiția termenului „pădure” exclude arboreturile din sistemele de producție agricolă. Pentru mai multe informații, a se vedea secțiunea 4 literele (c) și (d).

4. Definiția termenului „utilizare agricolă” și excepțiile aferente

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 2 punctul 5 – Definiții*

Potrivit articolului 2 punctul 5 din RDUE, o suprafață de teren este considerată ca fiind dedicată „utilizării agricole” dacă aceasta se utilizează în scopuri agricole.

a) *Clarificarea scopurilor agricole*

Potrivit articolului 2 punctul 5, terenurile sunt utilizate în scopuri agricole (printre altele) în următoarele cazuri:

— **pentru plantațiile agricole** definite la articolul 2 punctul 6 din RDUE. Pentru orientări mai detaliate privind „plantațiile agricole”, a se vedea secțiunea 4 litera (c);

— **pentru suprafețele agricole scoase temporar din circuitul agricol** – suprafețele agricole scoase temporar din circuitul agricol ar trebui avute în vedere împreună cu „terenurile lăsate temporar în pârloagă”, astfel cum se arată mai jos în prezenta secțiune;

— **pentru creșterea animalelor** – aceasta include suprafețele cu pășuni temporare sau permanente și clădirile din cadrul fermelor utilizate pentru creșterea și adăpostirea animalelor.

Trebuie reținut faptul că termenii „plantație agricolă”, „suprafață agricolă scoasă din circuitul agricol” și suprafață „pentru creșterea animalelor” constituie o listă neexhaustivă de exemple de „utilizare agricolă”.

În sensul prezentului regulament, terenurile cu utilizare agricolă ar trebui înțelese ca acoperind următoarele categorii de utilizare a terenurilor:

— terenuri cu culturi temporare, adică toate terenurile utilizate pentru culturi cu un ciclu de creștere de regulă mai mic de un an, inclusiv culturile temporare multianuale;

— terenuri cu pajiști și pășuni temporare, adică terenurile cultivate cu furaje erbacee sau iarbă pentru cosit sau pășune pentru o perioadă mai mică de cinci ani consecutivi;

— terenuri scoase temporar din circuitul agricol sau terenuri lăsate temporar în pârloagă, adică terenuri agricole aflate în repaus prelungit înainte de recultivare, utilizare pastorală sau utilizare pentru alte activități agricole. Această situație poate interveni în cadrul sistemului de rotație a culturilor al exploatațiilor agricole sau din motive legitime sau circumstanțe excepționale, cum ar fi daunele provocate de inundații, lipsa apei, indisponibilitatea factorilor de producție, inclusiv din motive economice, sociale (boli, probleme de succesiune) sau juridice (litigii etc.). NB: Terenurile scoase temporar din circuitul agricol sau lăsate temporar în pârloagă ar trebui considerate ca fiind dedicate în continuare „utilizării agricole" în general pentru o perioadă de [zece] ani. Cu toate acestea, se poate considera că suprafața este dedicată în continuare „utilizării agricole" pentru o perioadă mai mare dacă se demonstrează că activitățile agricole nu au putut fi reluate dintr-unul dintre motivele menționate mai sus. Motivul invocat trebuie să acopere întreaga perioadă în care terenurile au fost scoase temporar din circuitul agricol sau au fost lăsate temporar în pârloagă. În cazul în care se demonstrează acest lucru, terenurile respective ar trebui considerate în mod continuu ca fiind dedicate utilizării agricole, cu excepția cazului în care sunt desemnate în mod oficial ca păduri în temeiul legislației naționale;

— terenuri cu culturi permanente, adică terenuri cu culturi pe termen lung care nu trebuie replantate timp de mai mulți ani, de regulă, timp de cinci ani sau mai mult. Terenurile cu culturi permanente includ, de asemenea, terenurile utilizate pentru culturi permanente sub acoperiș protector, descrise în secțiunea 4 litera (b);

— terenuri cu pajiști și pășuni permanente, adică terenuri utilizate pe o perioadă mai mare de cinci ani consecutivi pentru pășunatul animalelor sau pentru furaje, obținute prin cultivare sau în mod natural;

— terenuri aflate sub clădirile și curțile din cadrul fermelor, adică suprafețele ocupate de clădirile de exploatare ale fermelor (hangare, hambare, pivnițe, silozuri), de clădirile destinate producției animaliere (grajduri, grajduri pentru vaci, țarcuri pentru oi, curți pentru păsări domestice) și de curțile fermelor.

— în cazul în care se poate demonstra prin dovezi suficient de concludente atât că (i) o parcelă de teren a fost dedicată „utilizării agricole", astfel cum se descrie mai sus, înainte de 31 decembrie 2020, cât și că, (ii) în cazul în care un producător a decis să instituie plantații forestiere cu ciclu scurt de producție sau să realizeze împădurirea temporară înainte sau după acea dată, terenul respectiv nu intră în domeniul de aplicare al unui plan de gestionare a pădurilor sau al unei legislații care impune gestionarea pădurilor sau protecția pădurilor pe parcela de teren respectivă, se consideră că parcela de teren respectivă este dedicată în continuare utilizării agricole în sensul RDUE, iar producătorul poate continua să desfășoare activități agricole pe parcela respectivă;

— categoriile de utilizare agricolă a terenurilor menționate mai sus pot acoperi, de asemenea, suprafețele ocupate de elemente de peisaj, care sunt încurajate din motive de biodiversitate sau de mediu.

Refacerea, gestionarea speciilor invazive, prevenirea incendiilor forestiere, bunăstarea animalelor, utilizarea energiei din surse regenerabile

Terenurile care au făcut obiectul unei conversii într-unul sau mai multe dintre scopurile principale enumerate mai jos **nu** ar trebui considerate ca făcând obiectul unei conversii în scopul utilizării agricole dacă respectiva conversie a fost efectuată:

— pentru prevenirea, reducerea la minimum, atenuarea sau inversarea impactului negativ asupra biodiversității al introducerii și răspândirii speciilor alogene invazive, dacă acest demers se limitează la ceea ce este strict necesar și este sprijinit de planuri de prevenție, planuri de gestionare sau mandate oficiale sau

— pentru prevenirea sau reducerea la minimum și atenuarea riscului de incendii forestiere, dacă acest demers se limitează la ceea ce este strict necesar și este sprijinit de planuri de prevenire a incendiilor, de planuri de gestionare a pădurilor sau de mandate oficiale sau

— pentru asigurarea respectării legislației privind bunăstarea animalelor, în cazul în care construirea de structuri (permanente și temporare) pentru adăpostirea animalelor este necesară pentru a garanta bunăstarea acestora și aceasta se limitează la suprafața minimă necesară pentru construcție, precum și în cazul în care această activitate nu are impact asupra clasificării zonelor înconjurătoare drept păduri sau

— pentru asigurarea refacerii și a gestionării ulterioare a conservării ecosistemelor cu o valoare ridicată a biodiversității (cum ar fi, de exemplu, anumite tipuri de lande, zone umede sau pajiști), dacă acest lucru este impus de un plan de conservare sau de refacere (de exemplu, un plan de gestionare a unei zone protejate sau un plan național sau regional de refacere a naturii) de punere în aplicare a obligațiilor care decurg din acordurile multilaterale la nivel mondial privind protecția și refacerea naturii și a biodiversității, cum ar fi Convenția privind diversitatea biologică și Cadrul mondial pentru biodiversitate de la Kunming-Montreal, sau

— pentru utilizarea energiei din surse regenerabile (de exemplu, prin înființarea de parcuri eoliene și de instalații de energie fotovoltaică),

chiar dacă pot avea loc activități agricole auxiliare, atunci când acest lucru este esențial pentru a sprijini scopul principal al conversiei și utilizarea terenului după conversie.

b) *Clarificarea utilizării predominante a terenurilor*

Potrivit articolului 2 punctul 4, în cazul în care utilizarea predominantă a terenurilor este utilizarea agricolă, atunci terenul nu se încadrează în definiția termenului „pădure".

În contextul RDUE, în sensul excluderilor menționate în definiția termenului „pădure" de la articolul 2 punctul 4, **„utilizarea agricolă"** ar trebui considerată predominantă în următoarea listă neexhaustivă de cazuri:

— în cazul pășunatului sezonier (de exemplu, în cazul pășunatului pe timp de vară) sau temporar silvopastoral în zonele acoperite cu arbori care nu se încadrează în categoria pădurilor primare (de exemplu, pe pășuni seminaturale sau pe pășuni naturale cu o acoperire a arborilor în schimbare);

— în cazul în care, din cauza condițiilor climatice (de exemplu, ca urmare a acoperirii temporare cu zăpadă), practicile silvopastorale sau agrosilvice sunt limitate la o anumită perioadă a anului, acestea pot fi considerate ca reprezentând utilizarea predominantă;

— în cazul stabilirii unor grupuri protectoare de arbori în diverse scopuri legate de mediu sau de biodiversitate pe o suprafață cu utilizare predominant agricolă (de exemplu, pentru pășunat), chiar dacă suprafața atinge pragurile prevăzute de definiția termenului „pădure".

Aceste cazuri sunt diferite de activitățile agricole auxiliare în contextul conversiei în scopul refacerii sau al gestionării speciilor alogene invazive, care nu se încadrează la „utilizarea agricolă" – a se vedea mai sus.

În schimb, în sensul RDUE, **„utilizarea agricolă" nu** ar trebui considerată **predominantă**, de exemplu, în cazul producției la scară mică de produse secundare (de exemplu, cafea) și al pășunatului ocazional extensiv sau ocazional la scară mică în păduri, atât timp cât producția și activitățile conexe nu au un efect negativ asupra habitatului pădurii.

c) *Definiția termenului „plantație agricolă"*

Legislația relevantă: *RDUE – articolul 2 punctul 6 – Definiții*

„Plantațiile agricole" sunt incluse în definiția „utilizării agricole" prevăzută la articolul 2 punctul 5 din RDUE.

Definiția termenului „plantație agricolă" de la articolul 2 punctul 6 din RDUE se referă în primul rând la „terenuri cu arboreturi din sistemele de producție agricolă, precum plantațiile de pomi fructiferi, plantațiile de palmieri pentru ulei, livezile de măslini", ceea ce face trimitere la terenuri cultivate, inclusiv la culturi permanente, astfel cum sunt descrise în secțiunea 4.

În al doilea rând, definiția respectivă se referă la „sistemele agroforestiere în care culturile sunt crescute sub coronament", sintagmă care este explicată în secțiunea 4 litera (d) și care trebuie citită împreună cu excepția aferentă cazului în care utilizarea predominantă a terenurilor nu se modifică. Articolul 2 punctul 6 din RDUE clarifică, de asemenea, faptul că toate plantațiile de produse de bază relevante, altele decât lemnul, sunt incluse în termenul „plantație agricolă" și, prin urmare, aceste plantații se încadrează în definiția termenului „utilizare agricolă".

În sfârșit, articolul 2 punctul 6 din RDUE prevede că plantațiile agricole sunt excluse din definiția termenului „pădure". Aceasta înseamnă că suprafețele care îndeplinesc criteriile aferente unei plantații agricole nu se încadrează în definiția pădurii, chiar dacă includ arbori, precum palmierii pentru ulei sau cauciuc.

d) *Clarificarea sintagmei „sistem agroforestier”*

Legislația relevantă: *RDUE – considerentul 37 și articolul 2 punctul 6 – Definiții*

Potrivit documentelor FAO ([24]), „agrosilvicultura” este o denumire colectivă pentru sistemele și tehnologiile de utilizare a terenurilor în care plantele perene lemnoase (arbori, arbuști, palmieri, bambus etc.) sunt utilizate în mod deliberat pe aceeași unitate de gestionare a terenurilor precum culturile agricole și/sau animalele, sub o anumită formă de amenajare spațială sau secvență temporală. În sistemele agroforestiere, există interacțiuni atât ecologice, cât și economice între diferitele componente. Există două sisteme agroforestiere de bază: sisteme simultane și sisteme succesive. În sistemele simultane, arborii și culturile sau animalele cresc pe aceeași suprafață de teren, în timp ce, în sistemele succesive, culturile și arborii ocupă pe rând cea mai mare parte a aceluiași spațiu, reducându-se la minimum concurența dintre acestea.

Agrosilvicultura se poate referi, de asemenea, la practici forestiere specifice care completează activitățile agricole, cum ar fi îmbunătățirea fertilității solului, reducerea eroziunii solului, îmbunătățirea managementului bazinelor hidrografice sau furnizarea de umbră și hrană pentru animale ([25]).

Considerentul 37 reamintește că definițiile FAO nu consideră că sistemele agroforestiere sunt păduri, ci că acestea reprezintă o utilizare agricolă, cuprinzând diferite situații, cum ar fi cele în care culturile sunt crescute sub coronament, precum și sistemele agrosilvice, silvopastorale și agrosilvopastorale.

Întrucât definiția termenului „pădure” de la articolul 2 punctul 4 din RDUE exclude terenurile dedicate în mod predominant „utilizării agricole”, se poate deduce că, în cazul în care un teren este utilizat în mod predominant în cadrul „sistemelor agroforestiere” în scopurile prevăzute în considerentul 37, acesta nu poate fi considerat „pădure”. În acest caz și în sensul regulamentului, acest teren trebuie considerat ca fiind dedicat „utilizării agricole”. În ceea ce privește activitățile agricole auxiliare, inclusiv activitățile agroforestiere în contextul refacerii, a se vedea secțiunea 2.

5. Clarificarea utilizării terenurilor în cazul mai multor tipuri de utilizare a terenurilor în aceeași zonă și al utilizării registrelor funciare și a hărților cadastrale

În cazul în care o parcelă de teren conține atât o suprafață care se încadrează în definiția termenului „pădure”, cât și o suprafață care este destinată „utilizării agricole”, cele două suprafețe trebuie avute în vedere separat. Suprafața care îndeplinește criteriile definiției termenului „pădure” intră în domeniul de aplicare al regulamentului, în timp ce suprafața care îndeplinește criteriile „utilizării agricole” nu intră în domeniul de aplicare al regulamentului în ceea ce privește conversia.

Nu este relevant dacă partea din parcela de teren utilizată în scopuri agricole este mai mare decât partea din parcela de teren considerată pădure în sensul definiției. De exemplu, acest lucru înseamnă că, în cazul în care o proprietate de 10 hectare are o suprafață de două hectare care poate fi considerată suprafață forestieră pe baza unor criterii obiective, iar opt hectare sunt cultivate ca suprafețe dedicate utilizării agricole, cele două hectare de pădure sunt clasificate drept pădure, indiferent de faptul că reprezintă doar 20 % din totalul proprietății.

Atunci când se evaluează dacă o anumită parcelă de teren reprezintă o pădure, proprietățile forestiere efective ar trebui să prevaleze asupra denumirii din registrele funciare și din hărțile cadastrale. Pentru a demonstra utilizarea agricolă în trecut, registrele funciare și hărțile cadastrale pot fi elemente suplimentare pentru completarea datelor satelitare. În plus, planurile de gestionare a pădurilor și registrele zonelor forestiere desemnate pot fi utile atunci când se stabilește dacă suprafața este o pădure fără acoperire curentă cu arbori, în special în cazul în care suprafața este temporar neacoperită cu arbori ca urmare a practicilor de gestionare a pădurilor și a dezastrelor naturale sau pentru că se află în primii ani de împădurire. Observatorul UE ([26]) pus la dispoziție de Comisie este un instrument gratuit adresat tuturor părților interesate pentru determinarea suprafeței împădurite globale la nivelul anului 2020. Cu toate acestea, acesta este neexclusiv, neobligatoriu și nu are valoare juridică. Părțile interesate din sectorul public și privat pot utiliza toate hărțile pe care le consideră adecvate pentru exercițiul lor de diligență necesară sau pentru efectuarea controalelor.

([24]) FAO, 2003, „Multilingual Thesaurus on Land Tenure” (Tezaurul multilingv privind regimul funciar) – capitolul 7 – „Land in an agricultural, pastoral and forestry context” (Terenurile în context agricol, pastoral și forestier).

([25]) FAO, „World Programme For The Census Of Agriculture” (Programul mondial pentru recensământul agricol), 2020, vol. 1, p. 120, punctele 8.12.12 și 8.12.13.

([26]) https://forest-observatory.ec.europa.eu/forest/gfc2020.

ANEXA I

CUM SE APLICĂ ÎN PRACTICĂ INTERPRETĂRILE TERMENILOR „INTRODUCERE PE PIAȚĂ”, „PUNERE LA DISPOZIȚIE PE PIAȚĂ” ȘI „EXPORT”?

Următoarele scenarii prezintă situații în care o persoană fizică sau juridică este considerată operator în temeiul RDUE.

[Cu excepția cazului în care se prevede altfel, operatorii din toate scenariile de mai jos sunt responsabili pentru îndeplinirea obligației privind diligența necesară cu privire la produsele/produsele de bază relevante și pentru transmiterea unei declarații privind diligența necesară către sistemul de informații prevăzut de RDUE sau pentru desemnarea unui reprezentant autorizat, astfel cum se menționează la articolul 6, pentru a transmite declarația privind diligența necesară în numele acestora.]

[Potrivit articolului 4 alineatul (3), depunerea unei declarații privind diligența necesară implică faptul că operatorul sau comerciantul care nu este o IMM a exercitat diligența necesară în conformitate cu dispozițiile aplicabile ale RDUE și își asumă responsabilitatea pentru concluzia că produsele în cauză nu implică defrișări și că acestea au fost obținute în conformitate cu legislația relevantă a țării de producție, în conformitate cu articolul 3].

Scenariul 1 – Prelucrarea produselor

Producătorul A (un operator care nu este o IMM) stabilit în UE este o societate care cumpără ulei de palmier [SA 1511] dintr-o țară terță și îl importă în UE, unde utilizează uleiul de palmier pentru a produce alcooli grași industriali [SA 3823 70]. Ulterior, aceasta vinde alcoolii grași industriali producătorului B dintr-un alt stat membru al UE.

— Atunci când importă în UE (declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație”) uleiul de palmier, producătorul A este operator, deoarece uleiul de palmier este un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că producătorul A trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește uleiul de palmier, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație.

— Producătorul A este, de asemenea, operator atunci când introduce pe piață alcoolii grași industriali, deoarece alcoolii grași industriali sunt produse relevante care fac obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că producătorul A trebuie să depună o declarație privind diligența necesară separată pentru alcoolii grași industriali înainte de introducerea lor pe piață, în care poate face trimitere la numărul de referință al declarației privind diligența necesară anterioară, în conformitate cu articolul 4 alineatul (9).

Scenariul 2 – Materiale de ambalare

Scenariul 2a

Producătorul C (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE importă hârtie cretată [SA 4810] de la producătorul B stabilit într-o țară terță și o utilizează pentru a ambala alte produse care sunt ulterior vândute pe piața Uniunii.

— Atunci când importă în UE (și anume declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație”) hârtia cretată, producătorul C este operator, deoarece hârtia cretată este un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE: deși va fi utilizată ca ambalaj, hârtia cretată este importată ca produs de sine stătător (*a se compara cu scenariul 2b*) și, prin urmare, face obiectul obligației privind diligența necesară. Producătorul C trebuie să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație.

— Producătorul C nu este obligat să exercite diligența necesară sau să depună o declarație privind diligența necesară pentru hârtia cretată atunci când este utilizată ulterior pentru ambalarea altor produse, deoarece aceasta nu este vândută ca produs de sine stătător, ci mai degrabă ca material de ambalare (care nu îi conferă produsului caracterul esențial) și, prin urmare, nu este reglementată ca produs relevant în temeiul RDUE.

Scenariul 2b

Întreprinderea D (un operator din categoria IMM-urilor) stabilită în UE importă rame din lemn [SA 4414] dintr-o țară terță și le vinde comerciantului cu amănuntul E stabilit în UE. Ramele au fost ambalate în carton.

— Atunci când importă în UE (și anume declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație”) ramele din lemn, întreprinderea D este operator, deoarece ramele din lemn sunt un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că întreprinderea D trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește ramele de lemn, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație.

— Întreprinderea D nu este obligată să exercite diligența necesară sau să depună o declarație privind diligența necesară pentru ambalajul din carton, deoarece acesta nu a fost importat ca produs de sine stătător, ci mai degrabă ca material de ambalare (care nu îi conferă produsului caracterul esențial) și, prin urmare, nu este reglementat ca produs relevant în temeiul RDUE.

Scenariul 3 – Transferuri ale dreptului de proprietate

Scenariul 3a

Producătorul F (un operator care nu este o IMM) stabilit în UE cumpără piei brute de bovine [SA ex 4101] de la furnizorul H, care este stabilit în afara UE. În temeiul contractului, dreptul de proprietate se transferă imediat producătorului F, în timp ce pieile se află încă în afara UE, iar producătorul F le importă în UE. După importul în UE, producătorul F prelucrează pieile în piei tăbăcite [SA ex 4104] și le vinde comerciantului cu amănuntul I (comerciantului) care nu este o IMM și care este stabilit în UE.

— Atunci când importă în UE (declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație") pieile brute de bovine, producătorul F este operator, deoarece pieile brute de bovine sunt un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că producătorul F trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește pieile brute, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație. Ca parte a obligației privind diligența necesară pentru pieile brute, producătorul F trebuie să includă informații de geolocalizare referitoare la toate unitățile în care au fost crescute bovinele [în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) litera (d)]. În conformitate cu considerentul 39, producătorul F stabilește dacă bovinele utilizate pentru obținerea acestor piei au fost hrănite cu un alt produs relevant și, în caz afirmativ, exercită diligența necesară și pentru hrana animalelor.

— Producătorul F este, de asemenea, operator atunci când introduce pe piață pieile tăbăcite, deoarece pieile tăbăcite sunt produse relevante care fac obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că producătorul F trebuie să depună o declarație privind diligența necesară separată pentru acestea înainte de a le vinde comerciantului I. Producătorul F poate face trimitere la declarația privind diligența necesară existentă referitoare la pieile brute pe care le-a introdus anterior pe piață la importul în UE.

— În calitate de *comerciant care nu este o IMM*, comerciantul I își asumă aceleași obligații privind diligența necesară precum un operator. După ce s-a asigurat că a fost exercitată diligența necesară în ceea ce privește pieile brute de bovine, comerciantul I este obligat să depună o declarație privind diligența necesară separată pentru pieile tăbăcite cumpărate de la producătorul F înainte de a le vinde consumatorilor sau altor actori din avalul lanțului de aprovizionare (și anume înainte de *a le pune la dispoziție pe piața Uniunii*). Declarația privind diligența necesară a comerciantului I poate face trimitere la declarația privind diligența necesară existentă a producătorului F pentru pieile tăbăcite, în conformitate cu articolul 4 alineatul (9).

[În acest scenariu, dreptul de proprietate se transferă de la o persoană din afara UE la o persoană din UE înainte ca produsul să intre fizic pe teritoriul UE.]

Scenariul 3b

Un producător F (un operator care nu este o IMM) stabilit în UE cumpără online piei tăbăcite de bovine [HS ex 4104] de la furnizorul H, care este stabilit în afara UE. În temeiul contractului, dreptul de proprietate se transferă producătorului F numai atunci când pieile sunt livrate la fabrica sa din UE. Agentul de expediere G importă pieile în UE în numele furnizorului H și le livrează la fabrica producătorului F.

— Atunci când importă pieile tăbăcite de bovine în UE (și anume le declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație"), furnizorul H este operator, deoarece acestea sunt un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că furnizorul H trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește pieile de bovine, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație [sau să mandateze agentul de expediere G ca reprezentant autorizat în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) pentru depunerea acesteia]. Ca parte a obligației privind diligența necesară pentru piei, furnizorul H trebuie să includă informații de geolocalizare referitoare la toate unitățile în care au fost crescute bovinele [în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) litera (d)]. În conformitate cu considerentul 39, furnizorul H stabilește dacă bovinele utilizate pentru obținerea acestor piei au fost hrănite cu un alt produs relevant și, în caz afirmativ, exercită diligența necesară și pentru hrana animalelor.

— Producătorul F este prima persoană fizică sau juridică ce pune la dispoziție produsele relevante pe piața UE și este, de asemenea, considerat a fi operator în temeiul articolului 7, care stabilește că acesta este supus acelorași obligații precum un operator, deși nu este, în fapt, operator în conformitate cu definiția prevăzută la articolul 2 punctul 15. Prin urmare, producătorul F trebuie să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară separată în sistemul de informații înainte de a le vinde consumatorilor sau altor actori din avalul lanțului de aprovizionare, în care poate face trimitere la declarația privind diligența necesară a furnizorului H în conformitate cu articolul 4 alineatul (9).

[În acest scenariu, dreptul de proprietate nu se transferă de la persoana din afara UE la persoana din UE decât după ce produsul a intrat fizic pe teritoriul UE]

Scenariul 4 – Introducerea pe piață față de punerea la dispoziție pe piață

[Scenariile 4a, 4b, 4c și 4d demonstrează diferența dintre introducerea pe piața Uniunii și punerea la dispoziție pe piața Uniunii și exemplifică unele dintre circumstanțele în care o întreprindere din aval poate fi operator.]

Scenariul 4a

Comerciantul cu ridicata J (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE importă pudră de cacao [SA 1805] de la un producător dintr-o țară terță (din afara UE) și o vinde comerciantului cu amănuntul K, care nu este o IMM și care este stabilit în UE. Comerciantul cu amănuntul K importă pudră de cacao suplimentară dintr-o țară terță (de la un producător din afara UE) și o amestecă cu pudra de cacao achiziționată de la comerciantul cu ridicata J pentru a fi vândută consumatorilor finali din UE *(a se compara cu scenariile 4b, 4c, 4d)*.

— Atunci când importă în UE (și anume declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație") pudra de cacao *(introducere pe piață)*, comerciantul cu ridicata J este operator, deoarece pudra de cacao este un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că respectivul comerciant cu ridicata J trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește pudra de cacao, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație. Pentru pudra de cacao cumpărată de la comerciantul cu ridicata J, comerciantul cu amănuntul K acționează în calitate de comerciant, deoarece această pudră de cacao a fost deja introdusă pe piața Uniunii.

— În calitate de comerciant *care nu este o IMM*, comerciantul cu amănuntul K își asumă aceleași obligații privind diligența necesară precum un operator și are obligația de a depune o declarație privind diligența necesară pentru pudra de cacao cumpărată de la comerciantul cu ridicata J înainte de a o vinde (de *a o pune la dispoziție*). Comerciantul cu amănuntul K poate face trimitere la declarația privind diligența necesară existentă a comerciantului cu ridicata J pentru pudra de cacao, după ce a confirmat că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător în conformitate cu cerințele RDUE potrivit articolului 4 alineatul (9), însă comerciantul cu amănuntul K își asumă responsabilitatea în ceea ce privește conformitatea.

— Comerciantul cu amănuntul K este operator pentru pudra de cacao suplimentară pe care acesta o importă direct în UE (o declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație"), deoarece pudra de cacao este un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE, iar comerciantul K introduce pudra de cacao suplimentară pe piață pentru prima oară. Aceasta înseamnă că respectivul comerciant cu amănuntul K trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește pudra de cacao suplimentară, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație.

Scenariul 4b

Comerciantul cu ridicata J (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE importă pudră de cacao [SA 1805] de la un producător dintr-o țară terță (din afara UE) și o vinde comerciantului cu amănuntul K (un comerciant care nu este o IMM) stabilit în UE. Comerciantul cu amănuntul K revinde pudra de cacao în UE.

— Atunci când importă pudra de cacao în UE (și anume o declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație"), comerciantul cu ridicata J este operator, deoarece pudra de cacao este un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că respectivul comerciant cu ridicata J trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește pudra de cacao, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație.

— Întrucât pudra de cacao a fost deja introdusă pe piață de comerciantul cu amănuntul J și cu condiția ca respectivul comerciant cu amănuntul K să nu o fi prelucrat și nici să nu o fi suplimentat înainte de revânzare, comerciantul cu amănuntul K doar *pune la dispoziție* un produs relevant. În scopul exercitării diligenței necesare și al depunerii declarațiilor privind diligența necesară în conformitate cu articolul 4 alineatele (2) și (9), comerciantul cu amănuntul K poate face trimitere la declarația privind diligența necesară existentă după ce a stabilit că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător de către comerciantul cu ridicata J în conformitate cu articolul 4 alineatul (9), însă comerciantul cu amănuntul K își asumă responsabilitatea în ceea ce privește conformitatea.

Scenariul 4c

Comerciantul cu ridicata J (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE importă ulei de soia [SA 1507] de la un producător dintr-o țară terță (din afara UE) și îl vinde comerciantului cu amănuntul K (un comerciant din categoria IMM-urilor) stabilit în UE. Comerciantul cu amănuntul K revinde uleiul de soia în UE.

— Atunci când importă uleiul de soia în UE (și anume îl declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație"), comerciantul cu ridicata J este operator, deoarece uleiul de soia este un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că respectivul comerciant cu ridicata J trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește uleiul de soia, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație.

— Întrucât uleiul de soia a fost deja introdus pe piață de comerciantul cu ridicata J și cu condiția ca respectivul comerciant cu amănuntul K să nu îl fi prelucrat și nici să nu îl fi suplimentat înainte de a-l revinde, comerciantul cu amănuntul K doar *pune la dispoziție* un produs relevant. Întrucât comerciantul cu amănuntul K este un *comerciant din categoria IMM-urilor*, acesta nu are aceleași obligații privind diligența necesară precum un operator. Prin urmare, comerciantul cu amănuntul K trebuie să colecteze și să păstreze informațiile prevăzute la articolul 5 din RDUE, dar nu este obligat să depună o declarație privind diligența necesară pentru uleiul de soia înainte de revânzarea acestuia în conformitate cu articolul 5 alineatul (2).

Scenariul 4d

Comerciantul cu ridicata J (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE importă boabe de cacao [SA 1801] de la un producător dintr-o țară terță (din afara UE) și le vinde producătorului K (un operator care nu este o IMM) stabilit în UE. Producătorul K utilizează boabele de cacao pentru a fabrica batoane de ciocolată [SA 1806], pe care le vinde în UE.

— Atunci când importă boabele de cacao în UE (*le declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație”*), comerciantul cu ridicata J este operator, deoarece boabele de cacao sunt un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că respectivul comerciant cu ridicata J trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește boabele de cacao, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație.

— Producătorul K devine operator atunci când vinde batoanele de ciocolată, deoarece batoanele de ciocolată sunt, de asemenea, un produs relevant enumerat în anexa I la RDUE, iar acestea sunt introduse pe piață (*puse la dispoziție pentru prima oară*). În scopul exercitării diligenței necesare și al depunerii declarațiilor privind diligența necesară în conformitate cu articolul 4 alineatele (2) și (9), comerciantul cu amănuntul K poate face trimitere la declarația privind diligența necesară existentă după ce a stabilit că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător de către comerciantul cu ridicata J în conformitate cu articolul 4 alineatul (9), însă comerciantul cu amănuntul K își asumă responsabilitatea în ceea ce privește conformitatea.

Scenariul 5 – Utilizarea ca referință a declarației privind diligența necesară existente

Întreprinderea L (un operator care nu este o IMM) stabilită în UE achiziționează carne de vită congelată [SA ex 0202] de la fermierul M (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE care a crescut bovinele în UE. Fermierul M a achiziționat hrana bovinelor de la comerciantul cu amănuntul W (un operator din categoria IMM-urilor) care a exercitat diligența necesară. Întreprinderea L exportă ulterior carnea de vită congelată [SA ex 0202] către o țară terță. Carnea nu a fost prelucrată sau amestecată cu alte produse relevante.

— Fermierul M este operator atunci când vinde carnea de vită congelată întreprinderii L și trebuie să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară pentru carnea de vită în sistemul de informații înainte de vânzare. Ca parte a obligației privind diligența necesară pentru carnea de vită, fermierul M trebuie să includă informații de geolocalizare referitoare la toate unitățile în care au fost crescute bovinele [în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) litera (d)]. În conformitate cu considerentul 39, fermierul M stabilește dacă bovinele au fost hrănite cu un alt produs relevant și, în caz afirmativ, fermierul M ar trebui să utilizeze ca dovadă facturile relevante, numerele de referință ale declarațiilor privind diligența necesară relevante sau orice alt document relevant primit de la comerciantul cu amănuntul W care indică faptul că hrana pentru animale nu implică defrișări.

— Întreprinderea L este operator atunci când exportă carnea din UE (și anume o declară pentru regimul vamal de export). Prin urmare, întreprinderea L trebuie să se asigure că a fost exercitată diligența necesară în ceea ce privește carnea de vită și să prezinte o declarație privind diligența necesară separată, care poate face trimitere la declarația privind diligența necesară anterioară depusă de fermierul M în conformitate cu articolul 4 alineatul (9). În cazul în care, în loc să exporte carnea către o țară terță, întreprinderea L decide să vândă carnea în UE, atunci întreprinderea L ar acționa în calitate de comerciant, dar ar fi supusă **aceloraș**i obligații precum cele menționate mai sus, întrucât comercianții care nu sunt IMM-uri sunt considerați operatori care nu sunt IMM-uri în conformitate cu articolul 5 alineatul (1).

Scenariul 6 – Diligența necesară pentru persoanele fizice/microîntreprinderi

Proprietarul privat de păduri N (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE încheie un contract cu întreprinderea din sectorul lemnului O (un operator care nu este o IMM) pentru a recolta o parte din arborii săi. Întreprinderea O recoltează arborii, însă bușteni [SA 4403] se află încă în proprietatea proprietarului privat de păduri N. Atunci când bușteni sunt colectați, proprietarul privat de păduri N vinde bușteni recoltați întreprinderii din sectorul lemnului O. Întreprinderea din sectorul lemnului O trimite ulterior bușteni la propria fabrică de cherestea și îi introduce pe piață ca lemn tăiat [SA 4407].

— Proprietarul de păduri N este operator și trebuie să exercite diligența necesară înainte de a introduce bușteni pe piață. Cu toate acestea, deoarece proprietarul de păduri N este *o persoană fizică/o microîntreprindere*, acesta are opțiunea de a mandata următorul operator sau comerciant din avalul lanțului de aprovizionare care nu este o persoană fizică/microîntreprindere să acționeze ca reprezentant autorizat și să depună declarația privind diligența necesară în numele său. În cazul în care proprietarul de păduri N alege să mandateze întreprinderea O să prezinte declarația privind diligența necesară în numele său, acesta comunică întreprinderii O toate informațiile necesare pentru a confirma că a exercitat deja diligența necesară și că s-a constatat un risc zero sau un risc neglijabil în conformitate cu articolul 6 alineatul (3). Proprietarul de păduri N își asumă responsabilitatea în ceea ce privește conformitatea.

— Întreprinderea din sectorului lemnului O este operator atunci când introduce pe piață lemnul tăiat ca produs din lemn relevant care face obiectul anexei I la RDUE, obținut din bușteni recoltați din pădurea proprietarului de păduri N. Aceasta înseamnă că întreprinderea din sectorul lemnului O trebuie să se asigure că a fost exercitată diligența necesară în ceea ce privește bușteniii și să depună în sistemul de informații o declarație privind diligența necesară separată înainte de introducerea pe piață a lemnului tăiat obținut prin tăierea arborilor proprietarului de păduri N.

Scenariul 7 – Mandatarea părților terțe ca reprezentanți autorizați

Comerciantul cu amănuntul P (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE importă anvelope pneumatice din cauciuc [SA ex 4011] dintr-o țară terță (din afara UE) și alege să mandateze întreprinderea Q stabilită în UE în calitate de reprezentant autorizat pentru depunerea declarației privind diligența necesară ca furnizor de servicii pentru comerciantul cu amănuntul P.

— Atunci când importă în UE (declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație") anvelopele din cauciuc, comerciantul cu amănuntul P este operator, deoarece anvelopele din cauciuc sunt un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că respectivul comerciant cu amănuntul P trebuie să exercite diligența necesară cu privire la anvelopele din cauciuc, însă comerciantul cu amănuntul P poate mandata întreprinderea Q în calitate de reprezentant autorizat pentru depunerea declarației privind diligența necesară în numele său în ceea ce privește anvelopele, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1). Întreprinderea Q nu acționează în calitate de membru al lanțului de aprovizionare, fiind doar un furnizor de servicii care depune declarația privind diligența necesară în sistemul de informații în numele comerciantului cu amănuntul P și, la cererea autorităților competente, furnizează o copie a mandatului în conformitate cu articolul 6 alineatul (2). Comerciantul cu amănuntul P își asumă responsabilitatea pentru conformitatea anvelopelor cu articolul 3 din RDUE.

Scenariul 8 – Acoperirea produselor

Producătorul R (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE importă în UE ulei de palmier [SA 1511] de la producători din țări terțe (din afara UE) și îl prelucrează în fabrica proprie în săpun [SA 3401], pe care îl vinde în UE.

— Atunci când importă în UE (declară pentru regimul vamal de „punere în liberă circulație") uleiul de palmier, producătorul R este operator, deoarece uleiul de palmier este un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că producătorul R trebuie să exercite diligența necesară, să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații și să includă numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală de punere în liberă circulație.

— Totuși, atunci când vinde săpunul, producătorul R nu este obligat să exercite diligența necesară sau să depună o declarație privind diligența necesară pentru uleiul de palmier conținut în săpun, deoarece săpunul în sine nu este un produs relevant enumerat în anexa I la RDUE.

Scenariul 9 – Introducerea pe piață a unor produse relevante de către un operator din categoria IMM-urilor

Scenariul 9a

Comerciantul de soia S (un comerciant care nu este o IMM) stabilit în UE cumpără boabe de soia [SA 1201] care au fost deja introduse pe piață de o altă întreprindere. Comerciantul S, care nu este o IMM, stabilit în UE vinde boabe de soia întreprinderii T (un operator din categoria IMM-urilor) stabilită în UE. Întreprinderea T produce făină din boabe de soia [SA 1208 10] și o vinde.

— Atunci când vinde (*pune la dispoziție*) boabele de soia întreprinderii T, comerciantul S este comerciant care nu este o IMM, deoarece boabele de soia sunt un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE. Aceasta înseamnă că respectivul comerciant S trebuie să se asigure că a fost exercitată diligența necesară în ceea ce privește boabele de soia și să depună o nouă declarație privind diligența necesară în sistemul de informații înainte de a vinde boabele de soia întreprinderii T.

— Întreprinderea T este operator atunci când introduce pe piață făina din boabe de soia prin vânzare, deoarece a prelucrat boabele de soia într-un produs nou (făina din boabe de soia), care este un produs relevant cu un cod SA separat în temeiul anexei I la RDUE. Întrucât această vânzare de către întreprinderea T este o introducere pe piață (*prima punere la dispoziție*) a unui produs relevant nou, întreprinderea T este operator. În calitate de IMM, întreprinderea T nu este obligată să exercite diligența necesară înainte de introducerea pe piață a făinii din boabe de soia și nici să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații, deoarece făina din boabe de soia este fabricată din boabe de soia care au făcut deja obiectul obligației privind diligența necesară și pentru care comerciantul S a depus deja o declarație privind diligența necesară în conformitate cu articolul 4 alineatul (8), însă întreprinderea T își asumă responsabilitatea în ceea ce privește conformitatea.

Scenariul 9b

Proprietarul privat de păduri U (un operator din categoria IMM-urilor) stabilit în UE recoltează o parte din propriii arbori. Ulterior, acesta prelucrează bușteniii și creează rame personalizate din lemn pentru fotografii [SA 4414] din bușteniii respectivi în cadrul propriei întreprinderi pentru a vinde ramele din lemn pentru fotografii direct consumatorilor finali.

— Proprietarul de păduri U este operator și trebuie să exercite diligența necesară înainte de a introduce pe piață bușteniii recoltați [SA 4403] pentru prelucrarea în rame din lemn pentru fotografii și să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații.

— Proprietarul de păduri U este operator atunci când introduce pe piață ramele personalizate din lemn pentru fotografii pe care le creează, întrucât ramele personalizate din lemn pentru fotografii sunt un produs relevant care face obiectul anexei I la RDUE, iar aceasta este *prima* lor punere la dispoziție pe piață. Proprietarul de păduri U este operator din categoria IMM-urilor; prin urmare, în conformitate cu articolul 4 alineatul (8), acesta nu trebuie să exercite diligența necesară și nici să depună o nouă declarație privind diligența necesară în sistemul de informații pentru ramele din lemn pentru fotografii, deoarece acestea au fost fabricate din bușteni care au făcut deja obiectul obligației privind diligența necesară, iar declarația privind diligența necesară a fost depusă în sistemul de informații pentru bușteni.

[În cazul în care, în scenariul 9b de mai sus, proprietarul de păduri U ar recolta o parte din arborii săi pentru a crea rame personalizate pentru fotografii pentru uz propriu în locuința sa, acesta nu ar fi operator și, în consecință, nu ar fi supus obligațiilor în temeiul RDUE. Același lucru ar fi valabil și în cazul în care acesta ar prelucra alte produse relevante pentru uz personal din arborii respectivi, cum ar fi stâlpi pentru gardul propriu sau mobilier pentru casa sa.]

Scenariul 10 – Produse relevante oferite spre vânzare online sau prin alte mijloace de vânzare la distanță

Persoana V (un comerciant din categoria IMM-urilor) stabilită în UE cumpără rame din lemn pentru fotografii [SA 4414] în vederea vânzării ulterioare a acestora prin magazinul său de artizanat online în cursul unei activități comerciale. Ramele din lemn pentru fotografii au făcut deja obiectul obligației privind diligența necesară din partea operatorului Z.

— Persoana V este comerciant atunci când pune la dispoziție pe piață ramele din lemn pentru fotografii sau operator în cazul exportului ramelor din lemn către o țară terță, întrucât ramele din lemn sunt un produs relevant în temeiul anexei I la RDUE. RDUE *nu* conține nicio dispoziție potrivit căreia simpla oferire spre vânzare online sau prin alte mijloace de vânzare la distanță este considerată a fi o punere la dispoziție pe piață sau un export. Persoana V trebuie să respecte RDUE înainte de a încheia un contract de achiziție cu cumpărătorul ramelor din lemn pentru fotografii.

ANEXA II

EXEMPLE DE CERINȚE ÎN MATERIE DE INFORMARE ȘI PRIVIND DILIGENȚA NECESARĂ PENTRU PRODUSELE COMPUSE CARE FAC OBIECTUL ANEXEI I LA RDUE

Exemplul 1: cerințele în materie de informare și privind diligența necesară au fost îndeplinite pentru produsul relevant și toate părțile care conțin sau sunt fabricate din alte produse relevante.

Tipul de produs	Volumul				A fost exercitată diligența necesară pentru produsul relevant?
Seturi complet dezasamblate de mobilier de birou (SA 9403)	1 500 de unități				Da, operatorul a exercitat diligența necesară în conformitate cu articolul 8 din RDUE, inclusiv în ceea ce privește cerințele în materie de informare prevăzute la articolul 9 (a se vedea mai jos), și a depus o declarație privind diligența necesară.
Partea din produsul relevant (componenta relevantă)	Informații privind părțile relevante ale produsului (în conformitate cu articolul 9)				Partea produsului relevant face obiectul unei declarații privind diligența necesară?
	Descriere[2]	Specia	Țara de producție	Geolocalizarea produsului de bază	
Partea centrală	plăci aglomerate (SA 4410)	Molid de Sitka (*Picea sitchensis*)	Stat membru al UE	Mai multe plantații. Toate geolocalizările sunt cunoscute.	Da: operatorul a făcut trimitere la declarația privind diligența necesară existentă, după ce s-a asigurat că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător.
Față și spate	furnir de 0,5 mm (SA 4408)	Fag european (*Fagus sylvatica*)	Stat membru al UE	Proprietari privați de păduri. Toate geolocalizările sunt cunoscute.	Da: operatorul a făcut trimitere la declarația privind diligența necesară existentă, după ce s-a asigurat că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător.

Exemplul 2: cerințele în materie de informare și privind diligența necesară au fost îndeplinite pentru produsul relevant și toate părțile care conțin sau sunt fabricate din alte produse relevante

Tipul de produs	Volumul	A fost exercitată diligența necesară pentru produsul relevant?
Produse de cofetărie pe bază de ciocolată (SA 1806)	2 000 kg	Da, operatorul a exercitat diligența necesară în conformitate cu articolul 8 din RDUE, inclusiv în ceea ce privește cerințele în materie de informare prevăzute la articolul 9 (a se vedea mai jos), și a depus o declarație privind diligența necesară.

Partea din produsul relevant (componenta relevantă)	Informații privind părțile relevante ale produsului (în conformitate cu articolul 9)			Partea produsului relevant face obiectul unei declarații privind diligența necesară?
	Descriere	Țara de producție	Geolocalizarea produsului de bază	
Ingredient	Unt de cacao (SA 1804)	Mai multe țări terțe	Mai multe ferme/ exploatații de dimensiuni mici. Toate geolocalizările sunt cunoscute.	Da. Nu exista nicio declarație privind diligența necesară anterioară, astfel că operatorul a exercitat diligența necesară pentru această parte a produsului relevant.
Ingredient	Pastă de cacao (SA 1803)	Mai multe țări terțe	Mai multe ferme/ exploatații de dimensiuni mici. Toate geolocalizările sunt cunoscute.	Da: operatorul a făcut trimitere la declarația privind diligența necesară existentă, după ce s-a asigurat că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător.

Exemplul 3: cerințele în materie de informare și privind diligența necesară nu au fost îndeplinite pentru produsul relevant și toate părțile care conțin sau sunt fabricate din alte produse relevante. Produsul relevant nu poate fi introdus pe piață, deoarece geolocalizarea produselor de bază în legătură cu un produs relevant din produsul compus nu este cunoscută.

Tipul de produs	Volumul				A fost exercitată diligența necesară pentru produsul relevant?
Placaj (SA 4412)	8 500 m^3				Da, a fost exercitată diligența necesară, însă, deoarece procesul de diligență necesară a indicat că informațiile de geolocalizare necesare nu sunt disponibile, produsul relevant nu poate fi introdus pe piață.
Partea din produsul relevant (componenta relevantă)	Informații privind părțile relevante ale produsului (în conformitate cu articolul 9)				Partea produsului relevant face obiectul unei declarații privind diligența necesară?
	Descriere	Specia	Țara de producție	Geolocalizarea produsului de bază	
Față și spate	Foi pentru furnir (SA 4408)	Bintangor (*Calophyllum* spp.)	Țară terță	Mai multe concesiuni. Toate geolocalizările sunt cunoscute.	Da: operatorul a făcut trimitere la declarația privind diligența necesară existentă, după ce s-a asigurat că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător.
Partea centrală	Foi pentru furnir (SA 4408)	Plop (*Populus* spp.)	Țară terță	Parcele cu arbori în cadrul fermelor. Geolocalizările nu sunt precizate/ cunoscute.	Nu: nu este posibilă îndeplinirea obligațiilor privind diligența necesară fără a se cunoaște geolocalizările.

Exemplul 4: cerințele în materie de informare și privind diligența necesară nu au fost îndeplinite pentru produsul relevant și toate părțile care conțin sau sunt fabricate din alte produse relevante. Produsul relevant nu poate fi introdus pe piață, deoarece geolocalizarea produselor de bază în legătură cu un produs relevant din produsul compus nu este cunoscută, iar informațiile privind speciile nu au fost disponibile pentru un alt produs relevant.

Tipul de produs	Volumul				A fost exercitată diligența necesară pentru produsul relevant?
Hârtie pentru scris (90 g/m²) (SA 4802)	1 200 de tone				Da, a fost exercitată diligența necesară, dar informațiile necesare în cadrul procesului respectiv nu sunt disponibile, astfel că produsul relevant nu poate fi introdus pe piață.
Partea din produsul relevant (componenta relevantă)	Informații privind părțile relevante ale produsului (în conformitate cu articolul 9)				Partea produsului relevant face obiectul unei declarații privind diligența necesară?
	Descriere	Specia	Țara de producție	Geolocalizarea produsului de bază	
Pastă de celuloză	Pastă de celuloză cu fibre scurte (SA 47)	*Acacia mangium*	Țară terță	Plantație forestieră. Geolocalizarea este cunoscută.	Da: operatorul a făcut trimitere la declarația privind diligența necesară existentă, după ce s-a asigurat că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător.
Pastă de celuloză	Pastă de celuloză cu fibre scurte (SA 47)	Combinație de lemn de esență tare tropical din specii necunoscute	Țară terță	Plantații forestiere. Toate geolocalizările sunt cunoscute.	Nu: nu este posibilă îndeplinirea obligațiilor privind diligența necesară fără a se identifica toate speciile din cadrul produselor din lemn.
Pastă de celuloză	Pastă de celuloză cu fibre lungi (SA 47)	*Pinus radiata*	Țară terță	Plantații forestiere. Geolocalizările nu sunt precizate/ cunoscute.	Nu: nu este posibilă îndeplinirea obligațiilor privind diligența necesară fără a se cunoaște geolocalizările.

Exemplul 5: cerințele în materie de informare și privind diligența necesară nu au fost îndeplinite pentru produsul relevant și toate părțile care conțin sau sunt fabricate din alte produse relevante. Produsul relevant nu poate fi introdus pe piață, deoarece diligența necesară exercitată pentru un produs relevant din cadrul produsului compus a arătat că acesta a implicat defrișări.

Tipul de produs	Volumul	A fost exercitată diligența necesară pentru produsul relevant?
Produse de cofetărie pe bază de ciocolată (SA 1806)	900 kg	Da, diligența necesară a fost exercitată, dar nu este posibil să se confirme că produsele nu implică defrișări, astfel că produsul relevant nu poate fi introdus pe piață.

Partea din produsul relevant (componenta relevantă)	Informații privind părțile relevante ale produsului (în conformitate cu articolul 9)			Partea produsului relevant face obiectul unei declarații privind diligența necesară?
	Descriere	Țara de producție	Geolocalizarea produsului de bază	
	Unt de cacao (SA 1804)	Mai multe țări terțe	Mai multe ferme/ exploatații de dimensiuni mici. Toate geolocalizările sunt cunoscute.	Da: operatorul a făcut trimitere la declarația privind diligența necesară existentă, după ce s-a asigurat că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător.
	Pastă de cacao (SA 1803)	Mai multe țări terțe	Mai multe ferme/ exploatații de dimensiuni mici. Toate geolocalizările sunt cunoscute.	Da: operatorul a făcut trimitere la declarația privind diligența necesară existentă, după ce s-a asigurat că diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător.
	Pudră de cacao (SA 1805)	Mai multe țări terțe	Mai multe ferme. Toate geolocalizările sunt cunoscute.	Nu. Diligența necesară a fost exercitată, însă unele locații au făcut obiectul defrișărilor după data-limită și, prin urmare, componenta nu respectă articolul 3 și este interzisă.